

ROBERT GALBRAITH

HEDVÁBNÍK

Druhý případ Cormorana Strika

Od autora bestselleru Volání Kukačky

PLUS

ROBERT GALBRAITH

HEDVÁBNÍK

Preložil Ladislav Šenkyřík

PLUS

THE SILKWORM

First published in Great Britain in 2014 by Sphere

Copyright © 2014 Robert Galbraith Limited.

Cover design & Photography: Sian Wilson

© Little Brown Book Group Limited 2014

“Oh Santa!”: Words and Music by Mariah Carey, Bryan Michael Paul Cox and Jermaine Mauldin Dupri © 2010, Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD / © 2010 W.B.M. MUSIC CORP. (SESAC) AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. (SESAC) ALL RIGHTS ON BEHALF OF ITSELF AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. ADMINISTERED BY W.B.M. MUSIC CORP. / © 2010 Published by Universal/MCA Music Ltd.

“Love You More”: Words & Music by Oritsé Williams, Marvin Humes, Jonathan Gill, Aston Merrygold, Toby Gad & Wayne Hector © Copyright 2010 BMG FM Music Ltd., a BMG Chrysalis company / BMG Rights Management UK Ltd., a BMG Chrysalis company / EMI Music Publishing Ltd. / All Rights Reserved. International Copyright Secured. / Reproduced by permission of Music Sales Limited / Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD.

Osobnostní práva byla uplatněna.

S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávana do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2015

ISBN 978-80-259-0365-0

*Jenkinsovi,
bez kterého...
zbytek on už ví.*

... krev a msta je scénou, smrt příběhem,
meč zbrocený krví autorovým perem
a básník oním tragickým chlapíkem ve vojenských botách,
s věncem zápalných loučí kolem hlavy namísto vavřínu.

Thomas Dekker:
Šlechetný španělský voják

1

OTÁZKA: A z čeho žiješ?

ODPOVĚĎ: Z nedostatku spánku.

Thomas Dekker: *Šlechtný španělský voják*

„Kdyby aspoň do prdele umřel někdo slavný, Cormorane,“ ozval se v telefonu ochraptělý hlas.

Mohutný neoholený muž se plahočil tmou těsně před svítáním s telefonem přitisknutým k uchu a vesele se zubil.

„Tohle je ze stejného ranku.“

„Je kurva šest hodin ráno!“

„Jednak je půl sedmý, ale jestli chceš, co pro tebe mám, budeš si pro to muset přijít,“ odpověděl Cormoran Strike. „Jsem kousek od tebe. Můžeme se...“

„Odkud víš, kde bydlím?“ ohradil se znepokojeně hlas v telefonu.

„Sám jsi mi to řekl,“ odvětil Strike a potlačil zívnutí. „Prodáváš přece byt.“

„Aha,“ ozval se druhý muž, už klidnější. „Máš dobrou paměť.“

„Je tady jeden takovej non...“

„S tím jdi do prdele. Stavím se u tebe později v kanceláři...“

„Dominiku, já mám na ráno objednaného klienta, kterej mě platí mnohem líp než ty, a navíc jsem celou noc nespál. Jestli to chceš použít, musíš si pro to přijít teď.“

Ozvalo se heknutí a Strike uslyšel šustění pokrývky.

„Nepřej si mě, jestli to nebude pořádná pecka.“

„Smithfieldská kavárna v Long Lane,“ oznámil Strike a hovor ukončil.

Když se pustil dolů ze svahu ke Smithfieldské tržnici, zvýraznila se mírná nepravidelnost jeho chůze. Hranatá hmota tržnice – obrovské viktoriánské svatyně zasvěcené masu, kam se již po staletí každý pracovní den od čtyř ráno navázely mrtvoly zvířat a pak se tam čtvrtily, porcovaly a prodávaly do řeznictví a restaurací po celém Londýně – působila v zimní tmě neproniknutelně. Strike uslyšel v přítmí hlasy, vykřikované pokyny, rachot a pípání couvajících nákladáků, ze kterých se vykládala poražená zvířata. Jakmile zabočil do Long Lane, ztratil se mezi množstvím mužů, kteří se nabalení v teplém oblečení cílevědomě věnovali svým pondělním ranním povinnostem.

Pod kamenným gryfem, který držel stráž na rohu budovy tržnice, se choulili poslíčci ve výstražných reflexních vestách a ruce schované v rukavicích si zahřívali o hrníčky horkého čaje. Naproti přes cestu ozařovala jako zapálený krb okolní tmu Smithfieldská kavárna, mrňavá oáza tepla a mastného jídla otevřená čtyřiaadvacet hodin denně.

V kavárně nebyly záchody, ale podle domluvy se mohlo chodit do sázkové kanceláře o pár domů dál. Jenže sázková kancelář Ladbrokes neotevře ještě přinejmenším tři hodiny, a tak Strike odbočil do postranní uličky a svému měchýři, který byl plný slabé laciné kávy vypité během celonoční práce, ulevil v jednom temném zákoutí. Byl tak unavený a hladový, že se zakrátko ponořil do ovzduší prosyceného tukem ze smažených vajíček a slaniny s rozkoší, jíž porozumí jenom člověk, který někdy sám překročil hranice vlastní fyzické odolnosti.

Od jednoho stolku právě vstali dva muži ve fleecových vestách a nepromokavých bundách. Strike vmanévroval svou mohutnou postavu do stísněného prostoru a se spokojeným zafuněním usedl na dřevěnou židli s ocelovým kováním. Ani si nestačil objednat a italský majitel restaurace už před něho postavil čaj ve vysokém bílém hrnku, ke kterému servíroval trojhránky chleba namazaného máslem. Během pěti minut před ním přistál velký oválný talíř s pravou anglickou snídaní.

Strike mezi siláky, kteří se hrnuli do kavárničky a zase ven, dobře zapadl. Byl vysoký, tmavý, s bujnými, nakrátko zastřiženými kudrnatý-

mi vlasy, které mu na vysokém vypouklém čele nad širokým boxerským nosem a hustým, nepřívětivým obočím mírně ustupovaly. Na bradě měl strniště a tmavé oči mu rozšiřovaly hluboké, modře zabarvené stíny. Při jídle ospale pozoroval budovu tržnice naproti. Nejbližší klenutý vchod s číslem dvě začal pomalu vystupovat ze šera: z prostoru nad vstupem opětovala jeho pohled strohá kamenná tvář, starověká a vousatá. Existoval snad někdy nějaký bůh zvířecích mrtvol?

Když Dominic Culpepper dorazil, Strike se zrovna pouštěl do párků. Novinář byl téměř stejně vysoký jako on, ale hubený a s pobledlou pleť jako chlapec z chrámového sboru. Tvář měl zvláště asymetrickou, jako by mu někdo maloučko zkroutil obličej proti směru hodinových ručiček, což ho zachraňovalo před vyloženě dívčím půvabem.

„Tak se s tím předved“, prohlásil Culpepper, když si sedal, stáhl si rukavice a podezíravě se rozhlédl po kavárně.

„Nechceš něco k jídlu?“ zeptal se Strike s plnou pusou páрку.

„Ne,“ odpověděl Culpepper.

„Radši si počkáš na svůj croissant?“ zašklebil se Strike.

„Jdi do prdele, Cormorane.“

Vytočit někdejšího žáka soukromé školy, který si s mírným odporem objednal čaj, bylo až dojemně snadné. Jak si Strike pobaveně všiml, oslovil lhostejného číšníka „kámo“.

„Takže?“ dožadoval se Culpepper s horkým hrníčkem v protáhlých bledých prstech.

Strike zalovil v kapse kabátu, vytáhl odtamtud obálku a přesunul ji po desce stolu. Culpepper vytáhl její obsah a pustil se do čtení.

„A do prdele,“ zamumlal po chvíli tiše. Začal horečně listovat papíry, na některých z nich byly poznámky psané Strikovou rukou. „Kde jsi k tomu sakra přišel?“

Strike, který měl zase plnou pusou páрку, zabodl ukazováček do jednoho papíru, který měl v záhlaví adresu firemní kanceláře.

„Jeho příšerně nasraná osobní asistentka,“ řekl, když se mu konečně podařilo polknout. „Ojžděl ji stejně jako ty dvě, o kterých víš. Prostě si zrovna uvědomila, že se z ní nestane příští lady Parkerová.“

„Jak ses k ní dostal?“ zeptal se Culpepper a zíral na Strika přes okraj papírů, které se mu chvěly v roztřesených rukou.

„Detektivní práce,“ prohlásil Strike huhňavě skrz další sousto párku. „Kdysi jste to v tý vaší branži zvládali i sami, ne? Než jste začali dávat externí zakázky týpkům, jako jsem já. Ona si ale nemůže zabouchnout dveře k příštímu zaměstnání, Dominiku, takže v žádným případě nechce, aby o ní v novinách padla zmínka, jasný?“

Culpepper si odfrkl.

„To si měla rozmyslet dřív, než šlohla...“

Strike hbitým pohybem vytrhl papíry z žurnalistových prstů.

„Ona nic nešlohla. Měla to pro něho dnes odpoledne vytisknout. Dopustila se jediné toho, že mi ty papíry ukázala. Ale jestli jí kvůli tomu hodláš zničit soukromej život, Dominiku, tak si je vezmu zpátky k sobě.“

„Neser,“ řekl Culpepper a pokusil se chňapnout po důkazu o krácení daně z přidané hodnoty ve Strikově chlupaté ruce. „Tak dobře, vynecháme ji z toho. Jemu ale stejně bude jasný, kde jsme k tomu přišli. Zase tak úplnej debil to není.“

„Co asi tak může udělat? Dát ji k soudu, kde si pustí hubu na špacír ohledně všech těch dalších překérních záležitostí, kterých byla za posledních pět let svědkem?“

„Jo, tak dobře,“ povzdychl si Culpepper po chvíli váhání. „Vrať mi to. Nezmíním se o ní, ale budu si s ní potřebovat promluvit, jo? Ujistit se, že je košer.“

„*Tohle* je košer,“ ukázal Strike na papíry. „S ní mluvit nepotřebuješ,“ dodal neústupně.

Ta roztřesená, trochu popletená a zrazená žena, od které před chvílí odešel, by – ponechána o samotě s Culpepperem – nebyla v bezpečí. V zuřivé touze pomstít se muži, který jí sliboval manželství a děti, by dokázala nenávratně zničit sama sebe i své další životní vyhlídky. Strikovi netrvalo dlouho získat její důvěru. Bylo jí necelých dvaadvacet let; myslela si, že bude mít děti od lorda Parkera, a teď ji svírala ve svých spárech krvežíznivá touha po odplatě. Strike u ní seděl několik hodin, poslouchal příběh o tom, jak se bláznivě zamilovala, díval se, jak pře-

chází v slzách obývacím pokojem, jak se kolébá na pohovce s dlaněmi sepjatými na čele. Nakonec souhlasila s následujícím: dopustí se zrady a kvůli ní zároveň pohřbí veškeré své naděje.

„Vynecháš ji z toho,“ řekl Strike a dál třímал papíry v pevně sevřené pěsti, která byla téměř dvojnásobná oproti Culpepperově. „Jasný? I bez ní je to do prdele pořádně šťavnatá historka.“

Po chvíli váhání Culpepper s úšklebkem kapituloval.

„Tak jo, jasný. Dej mi to.“

Novinář si strčil dokumenty do náprsní kapsy, hodil do sebe čaj a jeho chvilková rozladěnost nad Strikem pomalu ustoupila úžasně představě, jak zničí pověst jednomu britskému šlechtici.

„Milej lorde Parkere z Pennywellu,“ odušil šťastně pro sebe, „tak teď už jsi, kámo, fakt v pěkný prdeli.“

„Tohle jistě rád zatáhne majitel novin, ne?“ zeptal se Strike, když jim na stole přistál účet.

„Jo, určitě...“

Culpepper hodil na stůl desetilibrovou bankovku a oba muži odešli z kavárny společně. Sotva za nimi zaklaply dveře, Strike si zapálil cigaretu.

„Jak se ti povedlo, aby mluvila?“ zeptal se Culpepper, když se spolu vydali po zimní ulici kolem motorek a nákladáků, které stále ještě najížděly do tržnice a zase ji opouštěly.

„Prostě jsem poslouchal,“ řekl Strike.

Culpepper se po něm úkosem podíval.

„Všechny soukromý očka, který jsem kdy využíval, napíchávaj telefony.“

„To je nezákonný,“ odušil Strike a vypustil kouř do řídnoucí tmy.

„Tak jak...?“

„Ty si chráníš své zdroje a já si zase budu chránit svoje.“

Padesát metrů prošli mlčky a Strikovo kulhání bylo s každým krokem markantnější.

„To bude bomba. Totální bomba,“ prohlásil Culpepper se škodolibou radostí. „Ten pokryteckej starej sráč pořád jen mektá o hamiznosti korporací, a přitom má ulitejch dvacet melounů na Kajmanech...“

„Jsem rád, že jsi spokojenej,“ řekl Strike. „Fakturu ti pošlu mejlem.“
Culpepper na něj opět ze strany upřel pohled.

„Viděl jsi minulej tejden v novinách syna Toma Jonese?“ zeptal se.

„Toma Jonese?“

„Toho velšského zpěváka,“ řekl Culpepper.

„Jo, toho,“ odušil Strike bez nadšení. „Znal jsem jednoho Toma Jonese v armádě.“

„Viděls ten článek?“

„Ne.“

„Docela dlouhej, pěkněj rozhovor. Tvrdí, že se s otcem v životě neviděl, že se mu nikdy neozval. Vsadím se, že za to dostal víc, než na kolik bude ten tvůj účet.“

„Ještě jsi tu mou fakturu neviděl,“ řekl Strike.

„To jen tak mezi náma. Jeden slušnej malej rozhovor a můžeš si na pár nocí odpočinout od výslechů sekretářek.“

„Jestli mě s touhle nabídkou nepřestaneš otravovat,“ řekl Strike, „nejspíš pro tebe přestanu pracovat, Dominiku.“

„Jasně,“ odušil Culpepper, „stejně o tom můžu napsat sám. Odvrženěj synek rockový hvězdy je válečnej hrdina, svýho otce nikdy nepoznal, pracuje jako soukromý...“

„Nabádat lidi, aby odposlouchávali telefony, je údajně taky nezákonný.“

Na horním konci Long Lane zpomalili a postavili se proti sobě tváří v tvář. Culpepper se poněkud stísněně zasmál.

„No jo, tak mi posli tu fakturu.“

„To rád udělám.“

Vydali se opačnými směry, Strike zamířil ke stanici metra.

„Cormorane!“ rozlehl se ozvěnou ve tmě za jeho zády Culpepperův hlas. „Šoustal jsi s ní?“

„Už se těším, až si o tom přečtu, Dominiku,“ zavolal Strike unaveně, aniž se ohlédl.

Dokulhal k potemnělému vstupu do stanice a ztratil se Culpepperovi z očí.

2

Jak dlouho musíme bojovat? Já totiž nemohu
zůstat a ani nezůstanu! Mám jiné věci na práci.

John Fletcher a Philip Massinger:
Malý francouzský advokát

Metro se už pomalu plnilo cestujícími. Tváře jako každé pondělní ráno: povadlé, vyčerpané, strnulé, rezignované. Strike si našel místo naproti mladé blondýnce s opuchlýma očima, která podřimovala a hlava jí neustále padala na stranu. Znovu a znovu se s trhnutím budila a snažila se sedět zpříma, přičemž nervózně sledovala rozmazané názvy stanic za oknem, aby nepřejela tu svou.

Rachotící vlak unášel Strika zpátky, vstříc skrovnému dvoupokojovému bytu s kuchyňským koutem pod bídňě izolovanou střechou, kterému říkal domov. Z hlubin své únavy a obklopený těmi prázdnými, sklíčenými tvářemi začal přemítat nad náhodami, které je všechny přivedly na svět. Když se to vezme do důsledků, každé zrození je pouhá náhoda. Se stovkami milionů spermií, které se slepě prodírají tmou, je pravděpodobnost, že se člověk vůbec nenarodí, ohromující. Kolik lidí z toho zaplněného metra bylo plánováno, říkal si, v euforii způsobené únavou. A kolik z nich je tady, podobně jako on, nechtěnou náhodou?

Na základní škole chodil do třídy s jednou dívkou, která měla na tváři skvrnu barvy portského vína, a Strike se s ní odjakživa cítil vnitřně spřízněný, protože oba se od narození čímsi nesmazatelně lišili, něčím, za co nijak nemohli. Sami to neviděli, ale všichni ostatní ano, a většinou byli natolik nevychovaní, že jim to neustále připomínali. Nakonec si uvědomil, že příležitostné okouzlení úplně cizích lidí, které ve svých pěti

letech mohl pokládat za cosi, co souvisí s jeho jedinečností, vyplývá ve skutečnosti jen z toho, že v něm vidí vajíčko oplodněné spermií slavného zpěváka, nechtěný důkaz nezvládnuté nevěry jedné celebrity. Strike se se svým biologickým otcem setkal jen dvakrát v životě. Jonnyho Rokebyho přinutil k přiznání otcovství až test DNA.

Dominic Culpepper byl přímo ztělesněním chorobné zvědavosti a předsudků, na které Strike narážel dnes už jen při velmi vzácných příležitostech, kdy si někdo spojil nevrle vyhlízejícího bývalého vojáka se stárnoucí rockovou hvězdou. Myšlenky podobných lidí okamžitě mířily ke svěrenským fondům a tučným odškodným, k soukromým letadlům a VIP večírkům, ke stále štědrě nastavené multimilionářské dlani. Zaskočení skromností Strikova života a mučivou délkou jeho pracovní doby se často ptali sami sebe, co asi musel Strike provést, že se svému otci tak odcizil. Předstírá snad bídu s nouzí, aby z Rokebyho vytáhl další peníze? Co udělal s těmi miliony, které jeho matka nepochybně ze svého zazobaného milence vymáčkla?

A v takových chvílích Strike nostalgicky vzpomínal na armádu, na anonymitu kariéry, ve které váš původ ani rodiče neznamenají téměř nic ve srovnání se schopností zvládat zadanou práci. Tenkrát ve Speciální vyšetřovací jednotce byl tou nejosobnější otázkou, s níž se na úvod setkal, požadavek, aby zopakoval tu podivnou dvojici jmen, jimiž ho zatížila jeho výstřední a nekonvenční matka.

Když se Strike vynořil z podzemí metra, po Charing Cross Road se už valila hustá doprava. Začínalo listopadové svítání, šedivé a váhavé, plné jen zvolna skomírajících stínů. Vyčerpaný a rozbolavělý zabočil do Denmark Street a těšil se na krátký spánek, který by se mu mělo podařit urvat, než mu o půl desáté přijde další klient. Strike zamával dívce z obchodu s kytarami, s níž si při pracovních přestávkách často na ulici dopřávali cigaretu, vešel do černých domovních dveří vedle kavárny 12 Bar a začal stoupat po kovovém schodišti, které se točilo kolem šachty nepojízdného klecového výtahu. Vzhůru kolem grafika v prvním patře, kolem vlastní kanceláře s prosklenými dveřmi s rytým nápisem ve druhém, až nahoru do třetího s nejmenší podestou, kde se nyní nacházel jeho domov.

Předchozí nájemník, majitel baru v suterénu, se přestěhoval do zdravějšího prostředí a Strike, který několik měsíců přespával v kanceláři, využil příležitosti a byt si pronajal, vděčný za tak pohodlné řešení svého bezdomovectví. Prostor pod střešními okapy byl stíněný podle všech myslitelných měřítek a pro muže vysokého téměř sto devadesát centimetrů obzvlášť. Ve sprše se sotva mohl otočit, kuchyňka s obývacím pokojem byly nevhodně propojené a téměř celou plochu ložnice zabírala dvojpostel. Část Strikova majetku tak zůstávala v krabicích na odpočívadle, navzdory zákazům domácího.

Z malých oken byl výhled na městské střechy a Denmark Street se utápěla hluboko dole. Ustavičné pulzování baskety z baru v suterénu bylo utlumené do té míry, že ho Strikova vlastní hudba dokázala přehlušit.

Všude v bytě se projevovala Strikova vrozená pořádkumilovnost: postel byla ustlaná, nádobí umyté, všechno na svém místě. Potřeboval se oholit a osprchovat, ale to může počkat. Pověsil kabát na věšák, nastavil si budík na devět dvacet a oblečený se natáhl na postel.

Unsl během několika vteřin a za pár dalších – nebo tak mu to aspoň připadalo – už byl zase vzhůru. Kdosi klepal na dveře.

„Promiňte, Cormorane, moc se omlouvám...“

Jeho asistentka, vysoká mladá žena s dlouhými, medově zbarvenými vlasy, se tvářila omluvně, když otvíral dveře, ale jakmile ho spatřila, naprosto se zděsila.

„Jste v pořádku?“

„Ehm... trochu jsem spal. Byl jsem vzhůru celou noc – vlastně dvě.“

„To je mi opravdu moc líto,“ opakovala Robin, „ale je za pět minut tři čtvrtě, pan William Baker už je tady a začíná...“

„Do háje,“ odušil Strike. „Asi jsem si blbě nařídil budík... dejte mi pět minut...“

„To není všechno,“ pokračovala Robin. „Taky přišla nějaká paní. Nemá domluvenou schůzku. Řekla jsem jí, že žádné další klienty nepřijímáte, ale odmítá odejít.“

Strike zívá a promnul si oči.

„Pět minut. Udělejte jim čaj nebo tak něco.“

Za šest minut vešel Strike v čisté košili a obklopený vůní zubní pasty a deodorantu do předpokoje kanceláře, kde seděla Robin u počítače.

„No konečně, lepší pozdě než nikdy,“ prohlásil William Baker s prkenným úsměvem. „Máte štěstí, že máte tak pohlednou sekretářku, jinak jsem se mohl začít nudit a odejít.“

Strike si všiml, jak Robin našťavaně zrudla, odvrátila hlavu stranou a předstírala, že rovná poštu. Ve způsobu, jakým Baker vyslovil slovo „sekretářka“, bylo cosi z podstaty urážlivého. Ředitel velké firmy, bezchybně upravený v obleku s proužkem, zaměstnával Strika vyšetřováním dvou společníků, kteří s ním zasedali ve správní radě.

„Dobré ráno, Williame,“ odušil Strike.

„Bez omluvy?“ zabručel Baker s očima upřenýma do stropu.

„Zdravím, a vy jste kdo?“ zeptal se Strike, aniž by si Bakera dál všiml, a obrátil se místo toho k drobné ženě středního věku ve starém hnědém kabátě, která seděla na pohovce.

„Leonora Quineová,“ odpověděla hlasem, ve kterém Strikovo zkušené ucho zaslechlo západoanglický přízvuk.

„Čeká mě dnes dopoledne ještě hodně nabitý program, pane Striku,“ řekl Baker.

Bez pobídnutí zamířil do vnitřní kanceláře. Když ho Strike hned nenásledoval, ztratil trpělivost i něco z dřívější uhlazenosti.

„Pochybuju, že by vám taková nedochvilnost někdy prošla v armádě, pane Striku. Pojdte sem, prosím.“

Strike jako by ho neslyšel.

„Co přesně po mně chcete, paní Quineová?“ zeptal se zanedbaně vyhlížející ženy na pohovce.

„No, víte, jde o mého manžela...“

„Pane Striku, za hodinu a pár minut mám další schůzku,“ prohlásil William Baker zvýšeným hlasem.

„... a vaše sekretářka říkala, že už nikoho nepřijímáte, ale já jsem řekla, že počkám.“

„Striku!“ zařval William Baker, jako by volal k noze svého psa.

„Robin,“ zabručel unavený Strike, když mu konečně došla trpělivost, „vystavte panu Bakerovi účet a předejte mu svazek. Je aktualizovaný.“

„Cože?“ ozval se William Baker, vyvedený z míry. Objevil se zpátky ve dveřích do předpokoje.

„Právě vás vyhodil,“ prohlásila Leonora Quineová s uspokojením.

„Ještě jste tu práci nedokončil,“ obrátil se Baker k Strikovi. „Říkal jste, že je toho víc...“

„Může to pro vás dodělat někdo jiný. Někdo, komu nevdají mít klienty idioty.“

Atmosféra v kanceláři se dala krájet. Robin s kamennou tváří vytáhla z registratury Bakerův svazek a podala ho Strikovi.

„Jak se *opovazujete*...“

„V tom svazku je spousta dobrého materiálu, který ob stojí u soudu,“ řekl Strike a podal fascikl řediteli. „Myslím, že se za ty peníze vyplatí.“

„Ještě jste neskončil...“

„Ale skončil s vámi,“ prohodila Leonora Quineová.

„Budete laskavě držet hubu, vy pitomá ženská...?“ spustil William Baker, pak ale rychle o krok ustoupil, když Strike naznačil, že vykročí k němu. Dál už nepadlo jediné slovo. Bývalý voják jako by náhle zabíral dvakrát větší prostor než před pár vteřinami.

„Běžte si sednout do mé kanceláře, paní Quineová,“ pronesl Strike tiše.

Poslechla ho.

„Vy si myslíte, že ta si vás může dovolit?“ jízlivě se ušklíbl ustupující William Baker, už s rukou na klice.

„Když se mi klient zamlouvá, můžeme se na ceně dohodnout,“ řekl Strike.

Zamířil za Leonorou Quineovou do kanceláře a přibouchl za sebou dveře.

3

... nemluvě o nutnosti snášet všechny ty potíže...

Thomas Dekker: *Šlechtitný španělský voják*

„Ten pán je asi trochu natvrdej, že?“ poznamenala Leonora Quineová, když se usadila na židli proti Strikovu pracovnímu stolu.

„Jo,“ přikývl Strike a ztěžka se zabořil do křesla, „to je.“

Navzdory jen mírně povadlé zarůžovělé pleti a jasnému bělmu světle modrých očí vypadala přibližně na padesát let. Jemné, prošedivělé zplihlé vlasy jí držely dva umělohmotné hřebínky a mžourala na něho zpoza staromódních brýlí s přehnaně velkými plastovými obroučkami. Kabát měla sice čistý, ale koupený určitě někdy v osmdesátých letech. Měl vycpávky na ramenou a velké umělohmotné knoflíky.

„Takže vy jste přišla kvůli manželovi, paní Quineová?“

„Ano,“ přitakala Leonora. „Je nezvěstný.“

„Jak dlouho už je pryč?“ zeptal se Strike a automaticky sáhl po zápisníku.

„Deset dní,“ odpověděla Leonora.

„Byla jste na policii?“

„Policie není potřeba,“ prohlásila netrpělivě, jako by ji unavovalo něco takového pořád lidem vysvětlovat. „Kdysi jsem jim jednou zavolala a všichni na mě byli naštvaní, protože byl jenom u kamarádky. Owen prostě sem tam načas zmizí. On je spisovatel,“ dodala, jako by to všechno vysvětlovalo.

„On zmizel už někdy dřív?“

„Je citově nevyrovnaný,“ odpověděla se zasmušilým výrazem. „Často se na celý den někam ztratí, ale teď už je to deset dní a já vím, že je asi pořádně rozhozenej, ale potřebuju ho teď doma. Je tady Orlando a já mám nějaký věci na práci a taky...“

„Orlando?“ zopakoval Strike a v unavené hlavě mu naskočil obrázek floridského letoviska. Sám neměl čas jezdit do Ameriky a Leonora Quineová ve svém prastarém kabátě rozhodně nevypadala na člověka, který by měl na letenku.

„Naše dcera Orlando,“ řekla Leonora. „Musíme se o ni starat. Teď ji hlídá sousedka, jinak bych sem přijít nemohla.“

Ozvalo se zaklepaní a ve dveřích se objevila Robinina zlatá hříva.

„Nechcete kávu, pane Striku? A vy, paní Quineová?“

Když si u Robin objednali a ona opět zmizela za dveřmi, Leonora prohlásila:

„Moc času vám to nezabere, protože já myslím, že vím, kde je, jenom se mi nedaří sehnat adresu a nikdo mi nebere telefon. Ale je to už deset dní,“ opakovala, „a my ho doma potřebujeme.“

Strikovi připadalo velice výstřední, že se někdo za podobných okolností obrátí na soukromého detektiva, zvlášť když z jeho vzezření vyzařuje chudoba.

„Jestli je to otázka jednoho telefonátu,“ řekl laskavě, „nemáte žádnou kamarádku nebo...?“

„Edna to udělat nemůže,“ řekla a Strike si uvědomil, že ho nepřiměřeně dojalo (únava v něm občas vzbuzovala podobnou přecitlivělost) bezděčné přiznání, že má na celém světě jedinou kamarádku. „Owen jim všem řekl, aby neprozrazovali, kde je. Musí to udělat nějaký muž,“ prohlásila prostě. „Přinutit je, aby to řekli.“

„Váš muž se jmenuje Owen, ano?“

„Jo,“ odpověděla. „Owen Quine. Napsal *Hobartův hřích*.“

Jméno ani název Strikovi nic neříkaly.

„A vy se domníváte, že víte, kde je?“

„Jo. Byli jsme spolu na večírku se spoustou nakladatelů a všelijakých dalších lidí – nechtěl mě brát s sebou, ale já mu říkám: ‚Už mám zaří-

zený hlídání, tak jdu taky – a tam jsem zaslechla, jak Christian Fisher o tom místě s Owenem mluvil. O jednom spisovatelském doupěti. A já potom povídám Owenovi: „O jakým místě to s tebou mluvil?“ A Owen mi odpovéděl: „To ti neřeknu, o to přece sakra jde, že tam má člověk klid od ženský a od děcek.“

Málem se jí podařilo Strika přimět, aby se přidal k jejímu manželovi a vysmál se jí; jako by byla hrdá, jak se tak někdy matky tváří, na drzost vlastního dítěte.

„Kdo je Christian Fisher?“ zeptal se Strike a přinutil se soustředit.

„Nakladatel. Mladej chlápek, co jde s dobou.“

„Nepokusila jste se zavolat Fisherovi a zeptat se ho na adresu toho doupěte?“

„Jo, volám mu denně už celej tejden a vždycky mi řeknou, že mu předají vzkaz a že se mi ozve, ale dodnes se neozval. Myslím, že mu Owen řekl, aby nikomu neříkal, kde je. Ale vy určitě dokážete tu adresu z Fishera vymáčkout. Víím, že jste dobrej,“ řekla. „Na rozdíl od policie jste přece vyřešil ten případ Luly Landryový.“

Před pouhými osmi měsíci měl Strike jen jednoho klienta, jeho podnik skomíral a vyhlídky byly zoufalé. Potom ke spokojenosti vrchního žalobce prokázal, že slavná mladá žena nespáchala sebevraždu, nýbrž byla shozena z balkonu ve třetím poschodí. Následná publicita mu přinesla příliv nových zakázek a na několik týdnů se stal nejznámějším soukromým detektivem v metropoli. Z Jonnyho Rokebyho se stala pouhá poznámka pod čarou v jeho životě; Strike se proslavil a udělal si vlastní jméno, i když to bylo jméno, se kterým měla většina lidí potíže...

„Přerušil jsem vás,“ řekl a usilovně se snažil udržet nit svých myšlenek.

„Opravdu?“

„Ano,“ přisvědčil Strike a mhouřil oči nad vlastním kostrbatým rukopisem v zápisníku. „Řekla jste: „Je tady Orlando a já mám nějaký věci na práci a taky...““

„Aha, ano,“ odušila, „od té doby, co zmizel, se u nás dějí divný věci.“

„Jaký divný věci?“

„Někdo,“ řekla Leonora Quineová věčně, „nám škvírou na dopisy hází dovnitř výkaly.“

„Někdo vám škvírou na dopisy hází dovnitř výkaly?“

„Jo.“

„Od té doby, co zmizel váš manžel?“

„Jo. Psí výkaly,“ upřesnila Leonora o zlomek vteřiny dřív, než Strike sám vydedukoval, že exkrementy zřejmě nebudou přímo souviset s Leonoriným manželem. „Už se to stalo třikrát nebo čtyřikrát, vždycky v noci. Nic příjemného, něco takového ráno najít. A jednou u nás zazvonila nějaká ženská, která vypadala fakt divně.“

Odmlčela se a čekala na Strikovo pobídnutí. Zdálo se, že se jí líbí, když jí klade otázky. Strike věděl, že většina osamělých lidí nachází uspokojení v tom, že se stanou středem něčí soustředěné pozornosti, a snaží se tu novou zkušenost prodloužit.

„Kdy u vás ta žena zazvonila?“

„To bylo minulej tejden a ptala se na Owena. A když jsem jí řekla: ‚Není doma,‘ odpověděla: ‚Tak mu vyřidte, že umřela Angela.‘ A odešla.“

„A vy jste ji neznala?“

„V životě jsem ji neviděla.“

„Znáte nějakou Angelu?“

„Ne. Ale on občas mívá bláznivý ctitelky,“ řekla Leonora náhle sdílně. „Jednou mu například nějaká ženská psala dopisy a posílala mu fotky, na kterých byla oblečená jako jedna z jeho postav. Některý ty ženský, co mu psaly, si myslely, že je nějak chápe nebo co, vyčetly to z těch jeho knížek. To je docela blbost, ne?“ dodala. „Vždyť je to všechno vymyšlený.“

„Vědí obvykle ty manželovy ctitelky, kde bydlí?“

„Ne,“ řekla Leonora. „Ale mohla to bejt studentka nebo něco takovýho. On taky občas učívá tvůrčí psaní.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila Robin s podnosem. Jen co před Strika postavila černou kávu a před Leonoru Quineovou čaj, zase hned odešla a zavřela za sebou dveře.

„To jsou všechny podivné věci, co se vám přihodily?“ zeptal se Strike

Leonory. „Výkaly prohozené škvírou na dopisy a ta žena, která za vámi přišla domů?“

„A taky si myslím, že mě sledují. Taková vysoká tmavá holka, nahrbená v ramenou,“ prohlásila Leonora.

„To je jiná žena než ta...“

„Jo, ta, co přišla k nám domů, byla zavalitá. Dlouhý zrzavý vlasy. Tahle je tmavá a spíš trochu shrbená.“

„Jste si jistá, že vás sleduje?“

„Jo, myslím, že jo. Zahlídla jsem ji za sebou už dvakrát nebo třikrát. Není místní, nikdy dřív jsem ji neviděla, a to bydlím v Ladbroke Grove už přes třicet let.“

„Tak dobře,“ odušil Strike zvolna. „Říkala jste, že je váš manžel rozhozený? Co ho tak rozhodilo?“

„Strašně se pohádal se svou agentkou.“

„Nevíte, kvůli čemu?“

„Kvůli jeho knížce, tý poslední. Liz – to je ta jeho agentka – mu tvrdila, že je to nejlepší věc, jakou kdy napsal, ale sotva o den později ho pozvala na večeři a řekla mu, že to nejde vydat.“

„Proč si to rozmyslela?“

„To se zeptejte jí,“ odpověděla Leonora a poprvé se v jejím hlase ozvala zloba. „Je jasný, že pak byl rozhozenej. To by byl každej. Pracoval na tý knížce dva roky. Přišel domů v hrozném stavu, šel rovnou do pracovny a všechno popadl...“

„Co popadl?“

„Tu svou knížku, rukopis a svy poznámky a všechno, strašně přitom nadával, strčil si to do tašky a odešel, a od té doby jsem ho neviděla.“

„Má mobil? Zkoušela jste mu zavolat?“

„Jo, ale nezvedá to. On mi to nikdy nezvedá, když takhle odejde. Jednou vyhodil mobil oknem z auta,“ řekla, opět s lehkým nádechem pýchy na povahu svého manžela.

„Paní Quineová,“ ozval se Strike, jehož altruismus měl nezbytně své meze, bez ohledu na to, co řekl Williamu Bakerovi, „budu k vám zcela upřímný: já nejsem zrovna levný.“

„To je v pořádku,“ prohlásila Leonora nesmiřitelně. „Liz to zaplatí.“
„Liz?“

„Liz – Elizabeth Tasselová. Owenova agentka. Je to její vina, že odešel. Může si to strhnout ze své provize. Owen je její nejlepší klient. Až si uvědomí, co provedla, bude ho chtít určitě zpátky.“

Strike tomu ujištění očividně nepřikládal stejnou váhu jako Leonora. Nasypal si do kávy tři cukry, hodil ji do sebe a usilovně se snažil vymyslet, jak nejlépe dál postupovat. Bylo mu neurčitě líto Leonory Quineové, která byla zjevně zvyklá na nevypočitatelné záchvaty svého manžela, přijímala jako samozřejmost, že se nikdo neobtěžuje reagovat na její telefonáty, a byla přesvědčená o tom, že za jedinou pomoc, kterou může očekávat, si musí zaplatit. Když člověk nebral v úvahu výstřednost jejího chování, musel jí přiznat jistou vzdorovitou poctivost. Nicméně od chvíle, kdy se jeho podniku začalo dařit, bezohledně se věnoval pouze výnosným případům. Těch pár lidí, kteří za ním přišli s dojemnými historkami v naději, že Strikovy osobní potíže (rozebírané a v mnohém přikrášlené v tisku) ho předurčují k bezplatné pomoci nešťastníkům, pokaždé zklamal.

Ale Leonora Quineová, která svůj čaj vypila téměř stejně rychle jako Strike kávu, už vstávala, jako by se domluvili na podmínkách a všechno bylo ujednané.

„Radši už půjdu,“ řekla. „Nerada nechávám Orlando dlouho samotnou. Stýská se jí po tátovi. Řekla jsem jí, že jdu sehnat člověka, který ho najde.“

Strike docela nedávno pomáhal několika zámožným mladým ženám zbavit se manželů z londýnské City, kteří pro ně po finanční krizi ztratili na přitažlivosti. Možnost, že by jedné ženě manžela naopak vrátil, ho čímsi lákala.

„Tak dobře,“ řekl, zívá a prisunul jí zápisník. „Potřebuju vaše kontaktní údaje, paní Quineová. A hodila by se i fotografie vašeho manžela.“

Napsala mu svoji adresu a telefonní číslo kulatým, dětským rukopisem, ale žádost o fotografii ji zjevně překvapila.

„K čemu ten obrázek potřebujete? Je přece v tom spisovatelském dopěti. Stačí, když přinutíte Christiana Fishera, aby vám řekl, kde to je.“

Byla u dveří dřív, než se unavený a rozlámaný Strike vynořil zpoza pracovního stolu. Zaslechl ještě, jak rázně říká Robin: „Díky za ten čaj.“ Pak už se zablýskly prosklené dveře vedoucí na schodiště, s jemným zachvěním se zase přibouchly a jeho nová klientka byla pryč.

4

Inu, jest to přece jen vzácná věc, míti důmyslného přítele...

William Congreve: *Obojetník*

Strike dosedl na pohovku v přední kanceláři. Byla zánovní, nezbytný výdaj, protože ta původní z bazaru, jíž si na začátku kancelář zařídil, se pod ním rozpadla. Koženkový potah, který mu v obchodě připadal elegantní, naneštěstí při každém neopatrném usednutí vydával pšoukové zvuky. Jeho asistentka – vysoká, pěkně stavěná, s oslnivě čistou pletí a jasnými šedomodkýma očima – ho zkoumavě pozorovala přes šálek kávy.

„Vypadáte hrozně.“

„Celou noc jsem páčil z jedné hysterické ženské podrobnosti o sexuálních úchylnkách a finančních trestných činech jednoho poslance ze Sněmovny lordů,“ řekl Strike a mohutně zazíval.

„Lorda Parkera?“ zalapala po dechu Robin.

„To je přesně on,“ přisvědčil Strike.

„On byl...?“

„Souložil s třemi ženskými zároveň a tajně vyváděl miliony na zahraniční konta,“ řekl Strike. „Jestli máte silný žaludek, tak si v neděli kupte *News of the World*.“

„Jak jste proboha na tohle všechno přišel?“

„Známej známýho jednoho známýho,“ zpěvavě zanotoval Strike. Znovu zívá, div že si přitom nevyvrátil čelist.

„Měl byste jít do postele,“ řekla Robin.

„Jo, to bych měl,“ odušil Strike, ale ani se nehnul.

„Nemáte dnes nikoho až do Gunfreye ve dvě odpoledne.“

„Aha, Gunfrey,“ povzdychl si Strike a mnul si oči. „Proč jsou všichni mí zákazníci hovada?“

„Paní Quineová nepůsobí jako hovado.“

Kalným zrakem na ni zamžoural skrz silné prsty.

„Jak víte, že jsem ten její případ vzal?“

„Věděla jsem, že ho vezmete,“ řekla Robin se samolibým úsměvem, který nedokázala potlačit. „Je váš typ.“

„Jako ženská středního věku z osmdesátých let?“

„Jako váš typ klienta. A taky jste chtěl udělat naschvál Bakerovi.“

„To se podle všeho povedlo, ne?“

Zazvonil telefon. Robin ho zvedla stále ještě s úsměvem na rtech.

„Kancelář Cormorana Strika,“ ohlásila se. „Jé, ahoj.“

Byl to její snoubenec Matthew. Pohlédla úkosem na šéfa. Strike zavřel oči a zaklonil hlavu s rukama založenýma na širokém hrudníku.

„Poslouchej,“ sděloval Matthew Robin do ucha – když telefonoval z práce, nikdy nezněl příliš přátelsky. „Potřebuju tu hospodu přeložit z pátku na čtvrtek.“

„Ale Matte,“ řekla a snažila se, aby v jejím hlase nezaznělo zklamání ani podráždění.

Bude to už popáté, co se budou snažit zrovna tuhle hospodu domluvit. Ze tří lidí, kteří se měli sejít, Robin ani jednou nezměnila čas, datum ani podnik, naopak vždy byla ochotná se přizpůsobit.

„Proč?“ zamumlala.

Z pohovky se zničehonic ozvalo burácivé zachránění. Strike vsedě usnul s hlavou opřenou o zeď a s rukama pořád ještě založenýma na prsou.

„Mám devatenáctýho hospodu z práce,“ řekl Matthew. „Vypadalo by blbě, kdybych tam nešel. Musím se tam aspoň na chvíli ukázat.“

Bojovala s nutkáním se na něho utrhout. Pracoval pro velkou účetní firmu a občas se choval, jako by ho to zavazovalo ke společenským povinnostem, které by se daly čekat spíš u člověka v diplomatických službách.

Byla si jistá, že zná pravý důvod té změny. Hospoda se opakovaně odkládala na Strikovu žádost; ve všech těch případech měl náhlou naléhavou večerní práci, a třebaže ty omluvy byly upřímné, Matthewa rozčilovaly. I když to nikdy neřekl nahlas, Robin věděla, že si myslí, že tak Strike dává najevo, že je jeho čas důležitější než Matthewův a jeho práce významnější.

Během osmi měsíců, které pro Cormorana Strika pracovala, se její šéf a snoubenec nikdy neseťkali, dokonce ani oné neblaze proslulé noci, kdy ji Matthew vyzvedával na pohotovosti, kam doprovodila Strika, kterému svým kabátem zaškrtila probodnutou paži poté, co se ho usvědčený vrah, zahnaný do úzkých, pokusil zabít. Když vyšla rozechvělá a potřísněná od krve z ordinace, kde Strikovi zašívali ránu, Matthew odmítl její nabídku, že ho svému zraněnému šefovi představí. Celá ta záležitost ho tenkrát pořádně rozčilila, třebaže ho Robin ujistila, že jí samé žádné nebezpečí nehrozilo.

Matthew nechtěl, aby se u Strika nechala zaměstnat nastálo, protože na něho od začátku nahlížel podezřívavě, nelíbilo se mu, že je chudý, že nemá kde bydlet a navíc vykonává profesi, která Matthewovi připadala absurdní. Ty drobné útržky informací, které Robin přinášela domů (Strikova kariéra ve Speciální vyšetřovací jednotce, civilním oddělení Královské vojenské policie, jeho vyznamenání za statečnost, ztráta dolní části pravé nohy, odborné znalosti ze spousty oblastí, o nichž Matthew – tolik zvyklý být v jejích očích za odborníka sám – věděl jen velmi málo nebo zhora nic), oba muže nijak nesblížily, jak naivně doufala, naopak mezi nimi prohloubily příkop.

Strikova nečekaná sláva, náhlý vzestup od nezdaru k úspěchu, v Matthewovi spíš posílila odpor a nepřátelství. Robin si až opožděně uvědomila, že věci jenom zhorší, když bude poukazovat na Matthewovy rozporuplnosti: „Nelíbilo se ti, že nemá kde bydlet a že je chudý, a teď se ti nezamlouvá, že se proslavil a nakupila se mu spousta práce!“

Jak ale dobře věděla, Strikovým nejhorším zločinem v Matthewových očích byly ty přiléhavé modelové šaty, které jí šéf koupil po výletě do nemocnice, protože je zamýšlel jako dárek z vděčnosti a na rozloučenou,

a které si poté, co se v nich Matthewovi s pýchou a potěšením předvedla a uviděla jeho reakci, už nikdy neodvážila vzít na sebe.

Robin doufala, že se to všechno spraví při osobním setkání, ale opakovaná rušení schůzky ze Strikovy strany jen zvětšila Matthewovu averzi. Naposledy se Strike jednoduše nedostavil. Jeho omluvu – že to musel vzít oklikou, aby se zbavil sledování, které na něho nasadila podezíravá manželka jednoho z jeho klientů – přijala Robin, která znala složitosti tohoto výjimečně divokého rozvodového řízení, ale Matthewa to utvrdilo v názoru, že Strike je namyšlený a jen se snaží na sebe upoutat pozornost.

Přesvědčit Matthewa, aby souhlasil se čtvrtým pokusem domluvit hospodu, jí dalo docela velkou práci. Čas i místo zvolil tentokrát Matthew, ale teď, když se Robin podařilo znovu zajistit dohodu se Strikem, mění Matthew datum. Bylo těžké zbavit se pocitu, že to dělá naschvál, jen aby Strikovi ukázal, že i on má jiné závazky; že i on (Robin si nemohla pomoci, ale opravdu si to myslela) může lidi kolem sebe nasírat.

„Tak fajn,“ hlesla do telefonu. „Zjistím, jestli se čtvrtek Cormoranovi hodí.“

„Nezdá se, že by to u tebe bylo v pohodě.“

„Matte, nezačínej. Zeptám se ho, jo?“

„Tak se uvidíme večer.“

Robin položila sluchátko. Strike už teď naplno chrápal, s otevřenou pusou zařezával jako parní lokomobila, nohy doširoka roztažené, chodidla pevně na zemi, paže založené na hrudi.

Povzdychla si a zadívala se na svého spícího šéfa. Strike nikdy neprojevil vůči Matthewovi ani stín nepřátelství, nikdy se k jeho existenci žádným způsobem nevyjadřoval. To Matthew neustále rozebíral Strikovo živobytí a zřídka si nechal ujít příležitost zdůraznit, že by Robin mohla mnohem víc vydělávat, kdyby nastoupila do kteréhokoli z jiných zaměstnání, jež se jí nabízela, a nerozhodla se zůstat u hřmotného soukromého detektiva, který vězel až po uši v dluzích a nebyl schopen jí platit takovou mzdu, jakou by si zasloužila. Kdyby se podařilo přiblížit Matthewův názor na Cormorana Strika tomu jejím, zařídit, aby ho měl

rád nebo k němu dokonce získal obdiv, ulevilo by to jejímu domácímu životu. Robin byla optimistická: měla je ráda oba, tak proč by oni nemohli mít rádi jeden druhého?

Strike se s náhlým hlučným zachrápáním probudil. Otevřel oči a zamžoural na ni.

„Já jsem chrápal,“ konstatoval a utíral si ústa.

„Moc ne,“ zalhala. „Poslyšte, Cormorane, hodilo by se vám, kdybychom tu hospodu přesunuli z pátku na čtvrtek?“

„Hospodu?“

„S Matthewem a se mnou,“ připomněla mu. „Pamatujete si na to? King's Arms v Roupell Street. Napsala jsem vám to,“ řekla s poněkud nuceným veselím.

„Dobře,“ odvětil. „Jo, pátek.“

„Ne, Matt chce – on v pátek nemůže. Hodí se vám místo toho čtvrtek?“

„Jo, prima,“ odpověděl unaveně. „Myslím, že se půjdu zkusit trochu prospat, Robin.“

„Dobře. Napišu vám o tom čtvrtku poznámku.“

„Co se děje ve čtvrtek?“

„Jdeme do hospody s... To je jedno. Běžte a trochu se vyspěte.“

Když se prosklené dveře zavřely, zůstala sedět a tupě zírala na obrazovku počítače. Jakmile se znovu otevřely, vyskočila s leknutím od stolu.

„Robin, mohla byste zavolat chlápku jménem Christian Fisher?“ řekl Strike. „Řekněte mu, co jsem zač, a vyřídte mu, že hledám Owena Quinea a že potřebuju znát adresu toho spisovatelského doupěte, o kterým s Quinem mluvil.“

„Christian Fisher... kde pracuje?“

„Do hajzlu,“ zamumlal Strike. „To jsem se nezeptal. Jsem totálně vyfluslej. Je to nakladatel... módní nakladatel.“

„Tak to nebude problém, najdu ho. Běžte spát.“

Když se skleněné dveře zavřely podruhé, Robin si otevřela Google. Během třiceti vteřin zjistila, že Christian Fisher je zakladatel malého vydavatelství Crossfire sídlícího v Exmouth Market.

Když vytáčela jeho číslo, myslela na pozvánku na svatbu, kterou nosila v kabelce už celý týden. Robin neřekla Strikovi o datu své svatby s Matthewem, ani Matthewovi neřekla, že chce svého šéfa pozvat. Kdyby se ta čtvrtěční hospoda povedla...

„*Crossfire*,“ ozval se na druhém konci řezavý hlas. Robin zaměřila svou pozornost k práci, kterou měla před sebou.

5

Člověka nic nemučí bezmezněji
než vlastní myšlenky.

John Webster: *Bílá d'áblice*

Za deset minut půl desáté toho večera ležel Strike jen v tričku a trenýrkách na peřině a se zbytky kari z indické jídelny na židli vedle sebe. Pročítal si sportovní zpravodajství v novinách, zatímco v televizi naproti postele běžely zprávy. Kovová tyčka, která mu sloužila namísto pravého kotníku, se zářivě leskla ve světle laciné stolní lampičky položené na bedně opodál.

Ve středu večer se měl hrát ve Wembley přátelák Anglie–Francie, ale Strika mnohem víc zajímalo domácí derby Arsenalu proti Spurs, které se bude hrát v sobotu. Fanouškem Arsenalu byl od raného mládí, šel tak ve stopách strýce Teda. Proč strýček Ted fandil Kanonýrům, když celý život bydlel v Cornwallu, byla otázka, již si Strike nikdy nepoložil.

Noční obloha za malým oknem se slabě třpytila a hvězdy se usilovně snažily probít mlhou. Několik hodin spánku během dne ani v nejmenším nezmírnilo jeho únavu, ale na spaní se zatím příliš necítil, rozhodně ne po velké porci jehněčího biryani a pintě piva. Na posteli vedle něho se povaloval lístek s Robininým rukopisem; předala mu ho, když ten večer odcházal z kanceláře. Byly na něm uvedeny dvě schůzky. V první stálo:

Christian Fisher, 9.00 zítra ráno.

Nakladatelství Crossfire, Exmouth Market, ECI

„Proč se chce se mnou vidět?“ zeptal se jí překvapeně Strike. „Já přece jen potřebuju adresu toho doupěte, o kterém řekl Quineovi.“

„Já vím,“ odpověděla Robin, „taky jsem mu to říkala, ale on se tvářil, že se s vámi opravdu moc rád setká. Říkal, že zítra v devět by to šlo a že nepřichází v úvahu, abyste odmítl.“

Na co si to hraju? ptal se Strike sám sebe našťavaně při pohledu na ten vzkaz.

Byl unavený a dopoledne se nechal unést svou náladou, pustil k vodě prachatého klienta, který mu mohl přinést i další práci. Potom se nechal převálcovat Leonorou Quineovou a přijal ji jako klientku za velice pochybný příslib honoráře. Když ji teď neměl před sebou, jen obtížně si vybavoval tu směs lítosti a zvědavosti, která ho přiměla se jejího případu ujmout. V neúprosné chladné prázdnotě podkrovního pokojíku mu připadal příslib, že najde jejího nevrlého manžela, donkichotský a neodpovědný. Nesnažil se snad splatit veškeré dluhy proto, aby opět získal aspoň trochu volného času? Sobotní odpoledne na Arsenalu, nedělní lenošení? Po měsících, kdy pracoval prakticky nonstop, začal konečně vydělávat slušné peníze, protože přitahoval klienty nejen díky prvnímu zářivému výbuchu a náhlé slávě, ale také díky obyčejné šeptandě. Copak to nemohl vydržet s Williamem Bakerem ještě aspoň tři týdny?

A co na něm asi toho Christiana Fishera tak nadchlo, že se s ním chce setkat osobně? ptal se Strike sám sebe, když si prohlížel vzkaz od Robin. Mohl to snad být Strike sám, buď jako člověk, který vyřešil případ Luly Landryové, nebo (v horším případě) jako syn Jonnyho Rokebyho? Bylo velice obtížné odhadnout míru vlastní proslulosti ve světě celebrit. Strike měl za to, že jeho náhlá nečekaná sláva pomalu bledne. Na chvíli se stal středem intenzivního zájmu, ale telefonáty novinářů před pár měsíci ustaly a bylo to už téměř stejně dlouhou dobu, co se naposled někde představil svým jménem a v odpověď uslyšel narážku na případ Luly Landryové. Cizí lidé se už k němu zase chovali tak jako celý život: říkali mu různými zkomoleninami, nejčastěji jeho jméno vyslovovali jako „Cameron Strick“.

Na druhou stranu možná nakladatel o zmizelém Owenu Quineovi něco ví a nemůže se dočkat, až se o to se Strikem podělí, i když důvod, proč by to v takovém případě odmítl sdělit Quineově ženě, si Strike neuměl představit.

Druhou schůzku mu Robin poznačila na lístek hned pod informaci o Fisherovi:

*Čtvrtek 18. listopadu, 18.30, King's Arms,
RouPELL Street 25, SE1*

Strike věděl, proč to datum napsala tak důrazně: byla rozhodnutá, že tentokrát – bylo to potřetí, nebo už počtvrté, co to domlouvali? – ho konečně seznámí se svým snoubencem.

I když by tomu ten neznámý účetní asi sotva věřil, Strike byl vděčný už za pouhou Matthewovu existenci i za prstýnek se safírem a diamantem, který se třeptil na Robinině prostředníčku. Matthew působil dojmem pitomce (Robin by si zřejmě neuměla představit, jak přesně si Strike pamatoval všechny ty bezděčné poznámky o jejím snoubenci), ale postavil užitečnou bariéru mezi Strika a dívku, která by jinak mohla narušit jeho těžce vydobytou rovnováhu.

Strike si nemohl pomoci, aby k Robin, která při něm stála, když byl úplně na dně, a pomáhala mu na nohy, nechoval vroucí city; a jelikož nebyl slepý, nemohlo mu uniknout, že je to velice pohledná žena. Na její zasnoubení tudíž nazíral jako na prostředek, který blokuje jakýsi tenký, vytrvalý pramen, jenž – kdyby se mu ponechal volný průchod – by mohl začít vážně narušovat jeho pohodlí. Strike se považoval za člověka, který se léčí z dlouhého, turbulentního vztahu, jenž skončil, přesně jak začal, tedy ve lžích. Neměl v žádném případě v úmyslu měnit svůj status svobodného mládence, který mu připadal příjemný a praktický, a už celé měsíce se úspěšně vyhýbal jakýmkoli dalším citovým vazbám, navzdory pokusům své sestry Lucy dát ho dohromady se ženami, které na něho vesměs působily jako zoufalé případy z nějaké internetové seznamovací agentury.

Bylo samozřejmě možné, že až se Matthew s Robin skutečně vezmou, mohl by Matthew využít nového postavení k tomu, aby novomanželku přesvědčil, že má opustit zaměstnání, které očividně nesnášel (Strike v tomto ohledu správně interpretoval všechna Robinina váhání a vytáčky). Nicméně Strike byl přesvědčený, že mu Robin řekne, až bude datum svatby stanoveno, a tak mu toto nebezpečí připadalo v současné chvíli vzdálené.

Znovu mohutně zívá, složil noviny, odhodil je na židli a obrátil pozornost k televiznímu zpravodajství. Jeho drobnou osobní marnotratností se od chvíle, kdy se nastěhoval do malého podkrovního bytu, stala satelitní televize. Malý přenosný televizor teď stál na set-top boxu televize Sky a obraz, který už nebyl odkázaný na slabou pokojovou anténu, byl ostrý a postrádal někdejší zrnitost. Ministr spravedlnosti Kenneth Clarke oznamoval plány na krácení rozpočtu na právní pomoc o tři sta padesát milionů liber. Strike přes opar únavy sledoval, jak zarůžovělý, břichatý muž vypráví poslancům v parlamentu, že by si přál „odradit lidi od toho, aby se obraceli na právníky, kdykoli se ocitnou v problémech, a naopak je povzbudit, aby zvažovali vhodnější metody, jak řešit spory“.

Samozřejmě měl na mysli to, že by se právních služeb měli vzdát chudí lidé. Průměrní Strikovi klienti by pochopitelně nadále mohli využívat své drahé advokáty. Většinu práce dnes vykonával pro nedůvěřivé, věčně zrazované boháče. Jeho informace živily jejich uhlazené právníky a umožňovaly jim dosahovat lepšího vyrovnání při jejich nechutných rozvodech a ostrých obchodních sporech. Stálý proud zazobaných klientů předával jeho jméno dalším podobným mužům a ženám s nudně podobnými problémy; byla to odměna za výjimečnost a věhlas, jehož ve své práci dosáhl, a jestliže ta práce působila často stereotypně, zároveň byla velice lukrativní.

Když zprávy skončily, pracně se vyhrabal z postele, odstranil zbytky jídla ze židle a toporně přebelhal do malé kuchyňky, kde umyl veškeré nádoby. Podobné věci nikdy nezanedbával: návyky spojené se sebeúctou, které si osvojil v armádě, ho neopustily ani v dobách největší bídy a nesouvisely tak úplně pouze s vojenskou výchovou. Byl odjakživa pořádku-

milovný chlapec, napodoboval v tom strýce Teda, jehož obliba pořádku – od bedny s náradím po přístřešek na člun – prudce kontrastovala s chaosem obklopujícím Strikovu matku Ledu.

Za deset minut, během nichž se naposled vyčural na věčně mokřém záchodě umístěném příliš blízko sprchy a vyčistil si zuby u kuchyňské výlevky, kde bylo víc místa, byl Strike zpátky v posteli a sundával si protězu.

Zprávy doplnila předpověď počasí na zítřek: teploty pod bodem mrazu a mlha. Strike si na pahýl amputované nohy nanесl hojivý pudr; dnes ho noha bolela míň než před několika měsíci. Bez ohledu na dnešní pravou anglickou snídani a večerní jídlo z indické restaurace ztratil poslední dobou trochu na váze, protože si už zase mohl sám vařit. A nižší tělesná váha tlaku na pahýl ulevovala.

Namířil dálkovým ovladačem na televizní obrazovku; usměvavá blondýna se svým práškem na nádobí zmizela do nicoty. Strike se neohrabaně zavrtal do přikrývek.

Jestliže se Owen Quine skrývá ve svém spisovatelském doupěti, bude samozřejmě velice snadné ho odtamtud vyšťourat. Podle všeho to byl egoistický hajzlík, který se vypařil do tmy i se svou vyumělkovanou knížkou...

Neurčitá představa nespoutaného muže, který s taškou přes rameno bouřlivě opouští domov, se ztrácela téměř stejnou rychlostí, s níž se vytvořila. Strike se propadal do vítaného, hlubokého a bezesného spánku. Sotva patrné pulzování basketary kdesi hluboko pod ním v suterénním baru záhy přehlušilo jeho drásavé chrápání.

6

Ach, pane Žvásto, copak vy, vy jste aspoň
diskrétní, to víme.

William Congreve: *Láska za lásku*

Když Strike dorazil druhý den ráno za deset minut devět do Exmouth Market, domy ještě zahalovaly chumáče mrazivé mlhy. Vůbec to tady nevypadalo jako na londýnské ulici – na chodníku stály zahrádky bezpočtu kaváren, fasády budov hýřily pastelovými barvami a všemu vévodil kostel ve stylu baziliky ze zlatých a modrých cihel: chrám Našeho nejsvětějšího Spasitele zahalený v kouřovém oparu. Lezává mlha, obchody přečpané suvenýry a kuriozitami, kavárenské stolky se židličkami na chodníku; kdyby k tomu mohl přidat chuť slané vody a naříkavý křik racků, mohl by mít pocit, že se ocitl zpátky v Cornwallu, kde strávil nejkliďnější období svého dětství.

Malá cedulka u nevýrazných dveří vedle vchodu do pekařství oznamovala sídlo nakladatelství Crossfire. Strike zazvonil přesně v devět hodin a byl vpuštěn na příkré, bíle vymalované schodiště, po němž se šplhal s jistými obtížemi a se značnou podporou zábradlí. Nahoře mu vyšel vstříc štíhlý, asi třicetiletý obrýlený muž s frajerským vzezřením. Měl vlnité vlasy až na ramena a na sobě džíny, vestu a kašmírovou košili s náznakem ozdobného nabírání kolem manžet.

„Dobrej,“ pozdravil, „já jsem Christian Fisher. Vy jste Cameron, že?“

„Cormoran,“ opravil ho Strike automaticky, „ale...“

Chystal se říct, že slyší i na Camerona, což byla jeho navyklá odpověď

na letité komolení svého jména, ale Christian Fisher okamžitě zareagoval:

„Cormoran – cornwallský obr.“

„Přesně tak,“ odušil překvapeně Strike.

„Loni jsme vydali dětskou knížku anglických lidových pověstí,“ řekl Fisher, otevřel dvojité bílé dveře a vedl Strika do zaneřáděného, otevřeného kancelářského prostoru se stěnami plnými plakátů a spoustou neuspořádaných polic s knihami. Zanedbaně vyhlížející mladá žena s tmavými vlasy se na procházejícího Strika zvědavě zadívala.

„Kávu? Čaj?“ nabídl Fisher a vedl Strika dál do své kanceláře, malého kamrlíku mimo hlavní prostor redakce, z něhož byl příjemný výhled na ospalou, zamklou ulici. „Můžu říct Jade, ať nám něco přichystá.“ Strike odmítl s tím, že kávu právě měl, ale zároveň ho udivilo, že se Fisher zřejmě chystá na delší schůzku, než jakou podle Strika ospravedlňovaly okolnosti. „Tak jenom jedno latte, Jade,“ zavolal Fisher ze dveří.

„Posaďte se,“ vybídl Strika a začal pobíhat kolem polic s knihami, které lemovaly zdi. „Nežil ten obr Cormoran v Hoře svatého Michala?“

„Jo,“ přitakal Strike. „A Jack ho měl zabít. Ten, co se proslavil díky stonku fazole, který vyrostl do nebe.“

„Někde to tady je,“ řekl Fisher a dál prohledával police. „*Lidové pověsti z Britských ostrovů*. Máte děti?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

„Aha,“ odušil Fisher. „Tak to už si s tím nebudu dělat hlavu.“

S úsměvem se posadil do křesla naproti Strikovi.

„Můžu se vás tedy zeptat, kdo si vás najal? A můžu hádat?“

„Jen do toho,“ řekl Strike, který se z principu nikdy nebránil spekulacím.

„Je to buď Daniel Chard, nebo Michael Fancourt,“ pokračoval Fisher. „Nemám pravdu?“

Čočky brýlí dodávaly jeho očím soustředěný, slídívý výraz. Strika jeho slova zaskočila, ale navenek nedal nic najevo. Michael Fancourt byl velice slavný spisovatel, který nedávno obdržel jednu z hlavních literárních cen. Proč by se zrovna on měl zajímat o Quineovo zmizení?

„Bohužel ani jeden z nich,“ řekl Strike. „Je to Quineova žena Leonora.“

Teď vypadal Fisher zaskočeně, byl téměř komicky překvapený.

„Jeho žena?“ opakoval nepřítomně. „Ta šedivá myška, co vypadá jako Rose Westová? K čemu si asi *zrovna ona* najala soukromého detektiva?“

„Její manžel zmizel. Je neznámý už jedenáct dní.“

„Quine je *neznámý*? Ale – v tom případě...“

Strike viděl, že Fisher očekával úplně jiný rozhovor, na který se dychtivě těšil.

„Ale proč vás poslala za mnou?“

„Myslí si, že víte, kde Quine je.“

„Jak bych to měl sakra vědět?“ opáčil Fisher a zatvářil se upřímně zmateně. „Nejsme žádní kamarádi.“

„Paní Quineová tvrdí, že vás na jednom večírku zaslechla, jak jejímu manželovi vyprávíte o nějakém spisovatelském doupetí...“

„Ach tak,“ odušil Fisher, „Bigley Hall, jo. Ale tam Owen určitě nebude!“ Když se zasmál, proměnil se v jakéhosi obrýleného Puka: veselí stržžené prohnanou vychytralostí. „Tam by Owena Quinea nepustili, ani kdyby jim zaplatil. Je to rozený potíživista. A jedna z žen, která to tam vede, ho nesnáší do morku kostí. Napsal hnusnou recenzi na její první román a ona mu to nikdy neodpustila.“

„Můžete mi na ně přesto dát telefon?“ požádal Strike.

„Někde ho tady mám,“ vytáhl Fisher ze zadní kapsy džínů mobil. „Zavolám tam hned...“

A také to udělal, přičemž položil mobil na stůl mezi ně a zapnul Strikeovi hlasitý odposlech. Po celé minutě vyzvánění se ozval udýchaný ženský hlas:

„Bigley Hall.“

„Ahoj, to jsi ty, Shannon? Tady Chris Fisher z Crossfire.“

„Jé, ahoj, Chrisi, jak se máš?“

Dveře kanceláře se otevřely a dovnitř vešla ona zanedbaná dívka, beze slova postavila před Fishera latte a zase zmizela.

„Volám ti, Shan,“ řekl Fisher, jakmile se dveře s cvaknutím dovřely, „abych zjistil, jestli u vás náhodou není ubytovaný Owen Quine. Asi se tam neukázal, že ne?“

„Quine?“

I na tu dálku v sobě ta jediná plechově znějící slabika nesla opovržení, jež se jako ozvěna rozeznělo po místnosti obložené knihami.

„Jo, neviděla ses s ním?“

„Přinejmenším rok, ale spíš dýl. Proč? Toho by asi nenapadlo sem chodit, ne? Vůbec by tady nebyl vítanej, to ti teda povím.“

„Žádný strachy, Shan, já myslím, že jeho žena asi něco špatně pochopila. Ozvu se brzo.“

Fisher utnul hovor, než se stihla rozloučit, a dychtivě se obrátil ke Strikovi.

„Vidíte?“ řekl. „Říkal jsem vám to. Do Bigley Hall by nemohl, ani kdyby chtěl.“

„To jste to nemohl říct jeho ženě, když vám telefonovala?“

„Aha, tak proto pořád volala!“ řekl Fisher, jako by se mu právě rozsvítilo. „Já jsem si myslel, že to Owen ji nutí, aby mi telefonovala.“

„Proč by měl svou ženu nutit, aby vám zavolala?“

„Ale jděte,“ uchechtl se Fisher, a když Strike jeho úsměv neopětoval, krátce se zasmál a prohlásil: „Kvůli románu *Bombyx mori*. Říkal jsem si, že to by bylo Quineovi podobné, kdyby se pokusil přesvědčit manželku, aby mi zavolala a sondovala, jak se věci mají.“

„*Bombyx mori*,“ opakoval Strike a snažil se neznít všetečně ani rozpačitě.

„Jo, měl jsem za to, že Quine otravuje, aby zjistil, jestli je ještě nějaká naděje, že bych to vydal. To by mu bylo podobné, nechat místo sebe telefonovat ženu. Ale jestli teď někdo po té jeho knížce sáhne, já to rozhodně nebudu. My jsme malý podnik. My si nemůžeme dovolit soudní pře.“

Když Strike nic nezískal z předstírání, že toho ví víc, než ve skutečnosti věděl, změnil taktiku.

„*Bombyx mori* je Quineův poslední román?“

„Jo,“ přisvědčil Fisher, usrkl ze svého latte z automatu a sledoval proud vlastních myšlenek. „Takže on zmizel, ano? Tipoval bych, že bude chtít spíš být při tom a užít si tu zábavu. Řekl bych, že v tom tkví celý smysl. Nebo ztratil nervy? To se mi u Owena nezdá.“

„Jak dlouho vydáváte Quineovy věci?“ zeptal se Strike. Fisher se na něho nevěřičně zadíval.

„Já mu nikdy nic nevydal!“ odpověděl.

„Myslel jsem si...“

„Poslední tři knížky – nebo to byly čtyři? – vydal v nakladatelství Roper Chard. Ne, došlo jen k tomu, že jsem se před pár měsíci potkal na jednom večírku s jeho agentkou Liz Tasselovou a ta mi důvěrně sdělila – byla už maloučko líznutá –, že si není jistá, jak dlouho ho ještě budou v Roper Chard snášet, a tak jsem jí řekl, že se na jeho příští knihu rád podívám. Quine dnes patří do kategorie autorů, co jsou tak špatní, až jsou dobří – mohli bychom vymyslet nějaký nezvyklý marketing. V každém případě,“ pokračoval Fisher, „napsal přece *Hobartův hřích*. To byla dobrá knížka. Vycházel jsem z toho, že by pořád ještě mohl mít co říct.“

„Poslala vám *Bombyx mori*?“ zeptal se Strike rozvázně a v duchu si nadával za nedostatečnou důkladnost, s níž včera vyslychal Leonoru Quineovou. Tak to dopadá, když přijmete klienty v situaci, kdy padáte únavou. Strike byl zvyklý chodit na výslechy s tím, že toho ví víc než dotazovaný, a teď se cítil zvláště odhalený.

„Jo, poslala mi výtisk předminulý pátek kurýrem,“ řekl Fisher s potutelně samolibým pukovským úsměškem. „Největší chyba, jaké se chudák Liz za celý život dopustila.“

„Proč?“

„Protože to očividně pořádně nečetla, nebo to minimálně nedočetla do konce. Asi dvě hodiny poté, co mi to přišlo, jsem měl na mobilu poplašnou zprávu: ‚Chrisi, stala se chyba, poslala jsem ti omylem špatný rukopis. Prosím tě, nečti to a pošli mi ho hned zpátky, budu v kanceláři, abych si ho převzala.‘ V životě jsem neslyšel Liz Tasselovou, že by takhle vyšilovala. Obvykle z ní jde spíš strach. I dospělí chlapi se před ní krčí.“

„A poslal jste ten rukopis zpátky?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Fisher. „Strávil jsem četbou skoro celou neděli.“

„A?“ nadhodil Strike.

„Copak vám o tom nikdo nic neřekl?“

„O čem...?“

„O obsahu té knížky,“ řekl Fisher. „Co Quine provedl.“

„Co provedl?“

Fisherovi zmizel úsměv z tváře. Odložil šálek s kávou.

„Několik nejlepších londýnských právníků mě varovalo,“ pokračoval, „abych o tom nemluvil.“

„Kdo je zaměstnává?“ zeptal se Strike. Když Fisher neodpovídal, dodal: „Má právníky ještě někdo kromě Charda a Fancourta?“

„Jde jenom o Charda,“ řekl Fisher, který snadno vběhl do Strikem nastražené pasti. „I když na Owenově místě bych měl asi větší strach z Fancourta. Ten umí být pěkně hajzlík. A nikomu nic nezapomene. Ale nikde mě necitujte,“ dodal spěšně.

„A co ten Chard, o kterém jste mluvil?“ zeptal se Strike tápající v polotmě.

„Daniel Chard, ředitel nakladatelství Roper Chard,“ odvětil Fisher se stopou netrpělivosti v hlase. „Nechápu, jak Owena mohlo napadnout, že mu projde, když se naveze do člověka, který řídí jeho nakladatelství, ale on už je prostě takový. Je to ten nejarogantnější a nejpošetilejší mizera, jakýho znám. Myslím, že si říkal, že by mohl Charda vylíčit jako...“

Fisher se odmlčel s nervózním uchechtnutím.

„Jsem si sám sobě nebezpečný. Řekněme jenom tolik, že mě překvapuje, že si Owen vůbec mohl myslet, že mu to projde. Možná ztratil nervy, když mu došlo, že všichni úplně přesně vědí, co v knížce naznačuje. A tak se radši zdekoval.“

„Je to tedy urážlivý text, ano?“ zeptal se Strike.

„Označil bych to za šedou zónu beletrie,“ podotkl Fisher. „Když vyslovíte pravdu v groteskní podobě... tedy, ne že bych tím chtěl naznačit,“ dodal spěšně, „že to, co píše, je *pravda*. *Doslova* to ani pravda být

nemůže. Ale všichni se tam dají poznat; na pár lidech nenechal nitku suchou a udělal to velice chytře... Vlastně to dost připomíná ranou Fancourtovu prózu. Spousta zlé krve a tajemného symbolismu... na některých místech tak úplně nechápete, co chce naznačit, ale zajímá vás, co má za lubem, na koho tím míří.“

„Tak na koho tím –?“

„To je jedno – je to jenom v knížce. Leonora vám o ničem z toho nic nepovídala?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

„To je zvláštní,“ odušil Christian Fisher, „ona o tom přece musí vědět. Řekl bych, že Quine je onen druh spisovatele, co má denně u oběda kázání o své práci.“

„Proč jste si myslel, že by si Chard nebo Fancourt najali soukromého detektiva, když jste nevěděl, že se Quine pohřešuje?“

Fisher pokrčil rameny.

„Nevím. Říkal jsem si, že se možná někdo z nich snaží zjistit, co má s knížkou dál v plánu, aby ho mohli včas zastavit nebo varovat nového nakladatele, že ho budou žalovat. Nebo třeba doufají, že něco najdou na Owena – a vyženou čerta ďáblem.“

„Proto jste se chtěl se mnou tak ochotně setkat?“ zeptal se Strike. „Máte něco na Quinea?“

„Ne,“ odpověděl Fisher se smíchem. „Jsem prostě zvědavý. Jen jsem chtěl vědět, co se děje.“

Podíval se na hodinky, otočil vytištěnou knižní obálku na stole před sebou a maloučko se na židli odsunul. Strike narážku pochopil.

„Děkuju za váš čas,“ řekl a vstal. „Dáte mi vědět, kdyby se vám Owen Quine ozval?“

Podal Fisherovi vizitku. Fisher si ji přimhouřenýma očima prohlížel a zároveň už obcházel stůl, aby Strika vyprovodil.

„Cormoran Strike... *Strike*... To jméno odněkud znám, ne...?“

Fisherovi náhle svitlo a vlilo mu to novou krev do žil, jako by mu vyměnili baterie.

„Sakra, že vy jste ten chlápek, co vyřešil případ Luly Landryové!“

Strikovi bylo jasné, že teď by si mohl zase sednout, poručit si latte a užít si Fisherovy soustředěné pozornosti přinejmenším celou další hodinu. Místo toho se přátelsky, ale vážně rozloučil a za pár minut už byl zase sám v lezavé mlze na promrzlé ulici.

7

Přísahám, že nic podobného jsem v životě nečetl.

Ben Jonson: *Každý podle své letory*

Když se Leonora Quineová v telefonu dozvěděla, že její manžel nakonec není v žádném spisovatelském doupěti, v jejím hlase se ozvala úzkost.

„Ale kde teda je?“ ptala se zřejmě spíš sebe než Strika.

„Kam obvykle chodí, když odejde z domu?“ zeptal se Strika.

„Do hotelu,“ odpověděla, „a jednou bydlel u nějaké ženské, ale s tou se už nestýká. Orlando,“ řekla přísně mimo sluchátko, „polož to, to je moje. Říkám ti, že je to moje. Cože?“ řekla zvýšeným hlasem Strikovi do ucha.

„Já jsem nic neříkal. Chcete, abych vašeho manžela dál hledal?“

„Samozřejmě že chci, kdo jiný mi ho asi tak najde? Já tady nemůžu nechat Orlando. Zeptejte se Liz Tasselové, kde je. Ta ho už jednou našla. V Hiltonu,“ dodala Leonora nečekaně. „Jednou bydlel v Hiltonu.“

„V kterém Hiltonu?“

„To já nevím, zeptejte se Liz. Stejně odešel kvůli ní, tak by měla sakra pomoci přivést ho zpátky. Nebere mi telefon. Orlando, *polož to.*“

„Nenapadá vás ještě někdo další?“

„Ne, to už bych se jich asi zeptala sama, ne?“ vyštěkla Leonora. „Vy jste přece detektiv, tak ho najdete! *Orlando!*“

„Paní Quineová, musíme...“

„Můžete mi říkat Leonora.“

„Leonoro, musíme předpokládat, že existuje možnost, že by si váš manžel mohl způsobit nějaké zranění. Našli bychom ho mnohem rych-

leji,“ řekl Strike zvýšeným hlasem, aby překřičel domácí hluk na druhém konci, „kdybychom se obrátili na policii.“

„To nechci. Volala jsem jim tenkrát, kdy odešel na celej tejden, a nakonec se ukázalo, že je u milenky, takže z toho neměli radost. Kdybych to udělala znovu, naštvalo by ho to. Owen by v žádném případě... *Orlando, nech to!*“

„Policie by mohla jeho fotografii rozšířit mnohem účinněji a...“

„Já chci, aby se vrátil domů bez velkého humbuku. Proč se prostě nevrátí?“ dodala podrážděně. „Měl už dost času, aby se uklidnil.“

„Četla jste manželovu poslední knížku?“ zeptal se Strike.

„Ne. Vždycky si počkám, až jsou hotový, a čtu je až oficiálně vydaný s obálkou a se vším ostatním.“

„Nic vám o ní neříkal?“

„Ne, on nerad mluví o své práci, dokud... *Orlando, polož to!*“

Nebyl si jistý, jestli hovor přerušila záměrně, nebo ne.

Ranní mlha se zvedla a na okna kanceláře bubnovaly kapky deště. Každou chvíli měla dorazit klientka, další rozvádějící se ženská, která chce vědět, jestli její už brzy bývalý manžel někde neukrývá majetek.

„Robin,“ řekl Strike, když se vynořil ze své kanceláře, „nevytiskla byste mi z internetu fotografii Owena Quinea, pokud se vám nějakou podaří najít? A zavolejte jeho agentce Elizabeth Tasselové a zjistěte, jestli by mi byla ochotná odpovědět na pár otázek.“

Už se vracel zpátky do své kanceláře, když si vzpomněl ještě na něco jiného.

„Jo, a mohla byste mi zjistit, co znamená ‚bombyx mori‘?“

„Píše se to s měkkým ‚i‘, nebo s ypsilonem?“

„Bůh ví,“ odtušil Strike.

Žena, která měla být co nevidět rozvedená, se dostavila na čas, přesně v jedenáct třicet. Podezřele mladistvá čtyřicátnice vyzařující chvějivé kouzlo a pižmovou vůni, která podle Robin dokázala pokaždé zamořit celou místnost. Strike s ní zmizel ve své kanceláři a celé dvě hodiny Robin slyšela jen jejich tlumené hlasy na pozadí bubnujícího deště a klapotu svých

prstů po klávesnici; samé klidné, tiché zvuky. Robin byla zvyklá slyšet ze Strikovy kanceláře náhlé výbuchy pláče, nařikání, dokonce i křik. Nenadálé ticho mohlo být ze všeho nejzlověstnější, jako třeba tenkrát, kdy jeden klient při pohledu na fotografie své ženy s milencem, které Strike pořídil teleobjektivem, doslova omdlel (a jak se později dozvěděli, utrpěl drobný infarkt).

Když se Strike s klientkou konečně objevili ve dveřích a žena se s ním s dotěrnou familiárností rozloučila, Robin podala šefovi velkou fotografii Owena Quinea pořizenou z webové stránky literárního festivalu v Bathu.

„Ježíšku na křížku,“ prohodil Strike.

Owen Quine byl rozložitý, bledý a korpulentní, přibližně šedesátiletý muž s neupravenými žlutošedými vlasy a kozí bradkou. Zdálo se, že jeho oči mají každé jinou barvu, což jeho pohledu dodávalo zvláštní pronikavost. Pro fotografování se oblékl do tyrolského kabátu a na hlavu si nasadil měkký plstěný klobouk s perem.

„U někoho takového by vás nenapadlo, že by se mohl delší dobu pohybovat inkognito,“ poznamenal Strike. „Mohla byste mi udělat těch kopií víc, Robin? Možná bychom to mohli rozhodit po hotelech. Jeho žena se domnívá, že jednou bydlel v Hiltonu, ale nevzpomíná si ve kterém. Mohla byste je, prosím, obvolat a zjistit, jestli se někde neubytoval? Pochybuju, že by použil skutečné jméno, ale mohla byste se ho pokusit popsát... Povedlo se vám spojit s Elizabeth Tasselovou?“

„Ano,“ odpověděla Robin. „Věřte tomu, nebo ne, zrovna jsem se jí chystala zavolat, když zavolala sama.“

„Ona sem telefonovala? Proč?“

„Christian Fisher jí řekl, že s vámi mluvil.“

„A?“

„Dnes odpoledne má nějaké schůzky, ale chce se s vámi setkat zítra v jedenáct hodin ve své kanceláři.“

„Opravdu se chce se mnou sejít?“ zatvářil se Strike pobaveně. „Je to čím dál zajímavější. Ptala jste se jí, jestli neví, kde je Quine?“

„Ano. Tvrdí, že nemá tušení, ale přesto trvala na tom, že se chce s vámi

setkat. Je nesmírně panovačná. Jako ředitelka školy. A *Bombyx mori*,“ dodala Robin, „je latinský název pro bource morušového.“

„Bource morušového?“

„Jo, a víte, co je zajímavé? Já si vždycky myslela, že se podobají pavoukům a sprádaají vlákno podobně jako oni své síťe, ale víte, jak se z housenek toho motýla získává hedvábí?“

„Nemůžu říct, že bych si byl jistý.“

„Kukly se uvaří,“ řekla Robin. „Vaří se zaživa, aby vylíhlý motýl kuklu nezničil. Právě z těch kukel se získává hedvábí. Nic moc hezkého, co? Proč jste se vlastně chtěl něco dozvědět o hedvábníkovi? Tak se totiž bource taky někdy říká.“

„Chtěl jsem zjistit, proč asi Owen Quine nazval svůj román *Bombyx mori*,“ odpověděl Strike. „Ale ani teď z toho nejsem zrovna dvakrát moudrý.“

Odpoledne strávil nudnou úředniččinou spojenou s jedním sledováním a doufal, že by se mohlo vyčápat: bude si potřebovat zajít do obchodu, protože nahoře už nemá nic k jídlu. Když Robin odešla, Strike ještě chvíli pokračoval v práci, zatímco déšť bušící na okno stále houstl. Nakonec si oblékl kabát a vydal se teď už v regulérní průtrži mračen na promáčenou, potemnělou Charing Cross Road, aby si nakoupil jídlo v nejbližší samoobsluze. Poslední dobou jedl až příliš často po všelijakých bufetech.

Cestou zpátky s vyboulenými velkými taškami v obou rukou v náhlém popudu vešel do antikvariátu, který se už chystal zavírat. Muž za pultem si nebyl jistý, jestli mají výtisk *Hobartova hříchu*, první a pravděpodobně nejlepší knížky Owena Quinea, ale po spouště bezvýsledného huhlání a nepřesvědčivého zírání do obrazovky počítače nabídl Strikovi od stejného autora výtisk *Balzakových bratří*. Unavený, promoklý a hladový Strike zaplatil za ohmatanou vázanou knížku požadované dvě libry a odnesl si ji s sebou nahoru do podkrovního bytu.

Vytahal z tašek zásoby, uvařil si těstoviny a natáhl se na postel. Za okny se snášela noc, tmavá a studená, a Strike otevřel knihu zmizelého muže.

Styl byl zdobný a květnatý, příběh gotický a bizarní. Dva bratři jménem Varikokéla a Chámovod jsou zamčeni v místnosti s klenutým stropem, v jejímž jednom rohu se pomalu rozkládá mrtvola jejich nejstaršího bratra. Mezi opileckými hádkami o literatuře, věrnosti a francouzském spisovateli Balzakovi se pokoušejí společně sepsat bratrův životní příběh. Varikokéla si neustále prohmatává bolavá varlata, což Strikovi připadalo jako neohrabaná metafora spisovatelského bloku; většinu práce na literárním díle zřejmě odvádí Chámovod.

Po padesáti stranách Strike s mumláním: „To je fakt hovadina,“ knížku odložil a pustil se do pracného procesu, s nímž se ukládal k spánku.

Hluboká a blažená otupělost minulé noci ale ne a ne přijít. Do okna podkrovního pokoje bubnoval déšť a Strikův spánek byl neklidný; celou noc ho pronásledovaly zmatené katastrofické sny. Ráno se vzbudil tísněný a nesvůj, následky nepokojné noci ho svíraly jako kocovina. Déšť dál vytrvale bičoval okno, a když si pustil televizi, viděl, že Cornwall zasáhly silné záplavy; lidé zůstávali uvěznění v automobilech nebo je evakovali z jejich domovů a teď se tísnili nouzových střediscích.

Strike popadl mobil a vytukal číslo, které znal stejně důvěrně jako vlastní odraz v zrcadle a jež pro něho po celý život znamenalo bezpečí a stabilitu.

„Haló?“ ozvala se jeho teta.

„Tady Cormoran. Jste v pořádku, Joan? Právě jsem viděl zprávy.“

„My jsme prozatím v pohodě, zlato, zlý je to na pobřeží,“ odpověděla. „Je tady všude voda a žene se sem bouřka, ale nic takového jako v St Austell. Sami to sledujeme v televizi. Jak se máš, Corme? To je doba, co jsme se neviděli. Zrovna včera večer jsme si s Tedem říkali, že už dlouho o tobě nemáme žádný zprávy, a taky nás napadlo, jestli nechceš přijet na Vánoce, když už jsi zase sám. Co myslíš?“

Nemohl se oblékat nebo si přidělovat protézu, když držel mobil. Teta mluvila půl hodiny, byl to nezastavitelný příval místních drbů a náhlé prudké výpady do jeho soukromí, ve kterém by se radši nerýpal. Po posledním poryvu vyslýchání ohledně jeho milostného života, dotazů na jeho dluhy a amputovanou nohu ho konečně propustila.

Strike dorazil do kanceláře pozdě, unavený a podrážděný. Měl na sobě tmavý oblek a kravatu. Robin přemítala, jestli snad nejde po schůzce s Elizabeth Tasselovou na oběd s rozvádějí se brunetkou.

„Slyšel jste zprávy?“

„Záplavy v Cornwallu?“ opáčil Strike a zapnul konvici, protože první ranní čaj, který si uvařil, stačil během Joanina žvanění vystydnout.

„William s Kate se zasnoubili,“ řekla Robin.

„Kdo?“

„Princ William,“ upřesnila Robin pobaveně, „s Kate Middletonovou.“

„Aha,“ odušil Strike bez zájmu. „Tak to mají dobrý.“

Jeň před pár měsíci taky patřil do společenství zasnoubených. Netušil, jak pokračují nové zasnuby jeho bývalé snoubenky, ani se nevyžíval v pátrání, kdy se završí svatbou. (Neskončí samozřejmě stejně jako jejich zasnoubení, kdy po odhalení vlastní nevěry rozškrábala svému snoubenci tvář, nýbrž svatbou takového druhu, jaký jí on nikdy nemohl nabídnout; brzy si bezesporu užijí podobnou svatbu jako William s Kate.)

Robin se odvážila přerušit dusné ticho až ve chvíli, kdy měl Strike vypito půl hrnku čaje a ona měla pocit, že už je to bezpečné.

„Těsně předtím než jste přišel, volala Lucy, aby vám připomněla oslavu vašich narozenin v sobotu večer. Chtěla se zeptat, jestli přijde někdo s vámi.“

Strikovi poklesla nálada o několik dalších stupňů. Na večeři u sestry naprosto zapomněl.

„No jo,“ vysoukal ze sebe ztěžka.

„Máte narozeniny přímo v sobotu?“ zeptala se Robin.

„Ne,“ odpověděl Strike.

„Tak kdy je máte?“

Povzdychl si. Netoužil po dortu, přání ani dárkách, ale její výraz byl plný očekávání.

„V úterý,“ řekl.

„Třiadvacátého?“

„Jo.“

Po krátké odmlce ho napadlo, že by měl asi tu otázku opřevovat.

„A kdy máte narozeniny vy?“ V jejím zaváhání ho cosi znervóznilo. „Kristepane, není to dneska, že ne?“

Zasmála se.

„Ne, už jsem je měla. Devátého října. Ale nic se neděje, byla to sobota,“ dodala a pořád se usmívala nad jeho ztrápeným výrazem. „Určitě jsem tu celý den neproseděla v očekávání kytky.“

Opřevoval její úsměv. Měl pocit, že když prošvihl její narozeniny a vůbec ho nenapadlo si zjistit, kdy je má, měl by teď vyvinout trochu úsilí.

„To je dobře, že jste si ještě s Matthewem neurčili žádné datum,“ řekl proto. „Aspoň vám to nebude kolidovat s královskou svatbou.“

„No,“ řekla Robin a celá zrudla, „my jsme už vlastně termín určili.“

„Opravdu?“

„Ano,“ řekla Robin. „Je to... osmého ledna. Mám tady pro vás pozvánku,“ dodala a okamžitě se nahrbila nad kabelkou (ohledně pozvání Strika doposud s Matthewem nemluvila, ale na to už teď bylo pozdě).

„Tady.“

„Osmého ledna?“ opakoval Strike a vzal si od ní stříbrnou obálku.

„To už je jenom za nějakých... sedm týdnů?“

„Ano,“ potvrdila Robin.

Nastala zvláštní krátká pauza. Strike si na okamžik nedokázal vzpomenout, co dalšího chtěl, aby udělala; pak si to uvědomil a během své řeči si věčně poklepal stříbrnou obálkou o dlaň.

„Jak to pokračuje s těmi Hiltony?“

„Pár jsem jich už obvolala. Quine se tam neubytoval pod svým jménem a podle popisu ho nikdo nepoznává. Těch Hiltonů jsou ale mraky, takže se postupně prokousávám seznamem. Co budete dělat po schůzce s Elizabeth Tasselovou?“ zeptala se nenuceně.

„Budu předstírat, že chci koupit jeden byt v Mayfair. Zdá se, že něčí manžel chce získat jistý kapitál a odklonit ho do zahraničí, dřív než mu v tom zabrání manželčini právníci. No tak,“ dodal a zastrčil si neotevřenou obálku se svatebním oznámením hluboko do kapsy kabátu, „radši už půjdu. Musím najít toho mizerného spisovatele.“

8

A tak jsem si od něho tu knihu vzal a stařec
vzápětí zmizel.

John Lyly: *Endymión neboli Muž na Měsíci*

Cestou do kanceláře Elizabeth Tasselové, která byla jen jednu stanicí metrem, Strike stál ve vagoně (na takto krátkých trasách se nikdy plně neuvolnil a z obavy, že by mohl upadnout, si dával pozor, aby nepřetěžoval svou umělou nohu) a napadlo ho, proč mu asi Robin nevytkla, že Quineův případ vzal. Pochopitelně neměla v popisu práce, aby svému zaměstnavateli něco vyčítala, ale vzdala se mnohem vyššího platu a spojila svůj osud s jeho, takže by z její strany nebylo nerozumné očekávat, že ve chvíli, kdy Strike splatí všechny dluhy, bude navýšení mzdy tím nejmenším, co by pro ni mohl udělat. Ve svém nekritizování nebo spíš kritickém mlčení byla velice výjimečná; byla to jediná žena ve Strikově životě, která zřejmě zcela postrádala potřebu ho zlepšovat nebo napravovat. Podle jeho zkušenosti ženy často očekávaly, že budete jejich snahu ze všech sil vás předělat považovat za důkaz jejich nezměrné lásky.

Takže ona se za sedm týdnů vdává. Zbývá už jen sedm týdnů, než se stane Matthewovou manželkou, paní... ale pokud vůbec někdy příjmení jejího snoubence znal, v téhle chvíli si je nedokázal vybavit.

Strike čekal na výtah na stanici v Goodge Street a najednou pocítil bláznivou touhu zatelefonovat své rozvádějící se hnědovlasé klientce, která dala dost nepokrytě najevo, že by podobný krok přivítala. S vyhlídkou na to, že by ji dnes v noci mohl ošoustat v její – tak si to aspoň představoval – měkké a silně navoněné posteli v Knightsbridge. Jenže

ten nápad zavrhhl, sotva se mu zrodil v hlavě. Podobný krok by byl čirým šílenstvím; mnohem horším než ujmout se případu pohřešované osoby, za který sotva kdy dostane zapláceno...

A proč vlastně ztrácí čas s Owenem Quinem? ptal se sám sebe s hlavou skloněnou v hustém dešti. Ze zvědavosti, odpověděl si v duchu po chvíli rozmýšlení, a možná i kvůli čemusi mnohem hůře postižitelnému. Kráčel po Store Street, mhouřil oči do hustého lijáku, opatrně našlapoval na kluzkém chodníku a přemítal nad tím, že už se mu zajídají ty nekonečné variace chamtivosti a pomstychtivosti, s nimiž za ním bez ustání chodili jeho bohatí klienti. Už dlouho nevyšetřoval případ pohřešované osoby. Navrátit zmizelého Quinea jeho rodině by pro něj bylo zadostiučinění.

Literární agentura Elizabeth Tasselové se nacházela v bloku převážně obytných domů z tmavých cihel, přestavěných z bývalých stájí, v překvapivě tiché slepé uličce kousek od rušné Gower Street. Strike stiskl zvonek u nenápadné mosazné cedulky. Ozvalo se tlumené dupání a pak bledý mladík v košili s rozhalenkou otevřel dveře, za nimiž stoupalo schodiště potažené rudým kobercem.

„Vy jste ten soukromý detektiv?“ zeptal se se směsí nervozity a vzrušení. Strike ho následoval po schodech nahoru k mahagonovým dveřím a na prošlapaný koberec z něj celou cestu kapala voda. Vstoupili do rozlehlého kancelářského prostoru, který pravděpodobně vznikl spojením někdejší předsíně a obývacího pokoje.

Letitá elegancie se pomalu propadala do ošumělosti. Okna byla zamžlená zkondenzovanou vlhkostí a vzduch ztěžklý starým cigaretovým kouřem. Stěny lemovala spousta přeplněných dřevěných knihoven a zašlé tapety se téměř ztrácely pod zarámovanými literárními karikaturami a kreslenými vtipy. Na odřeném koberci proti sobě stály dva mohutné pracovní stoly, ale ani u jednoho nikdo neseděl.

„Chcete si sundat kabát?“ zeptal se mladík a zpoza jednoho ze stolů se vynořila hubená a vystrašeně vyhlížející dívka. V ruce držela zašpiněnou houbičku na nádobí.

„Nemůžu to z toho dostat, Ralphe!“ zašeptala zoufale mladíkovi, který doprovázel Strika.

„To je pech,“ zamumlal Ralph podrážděně. „Elizabethin starý sešlý pes se vyblíl Sally pod stolem,“ prohlásil důvěrně polohlasem, když převzal Strikův promáčený svrchník a pověsil ho na viktoriánský věšák hned za dveřmi. „Oznámím jí, že jste tady. Prostě to drhni dál,“ poradil kolegyni, když zamířil k druhým mahagonovým dveřím a pootevřel je.

„Je tady pan Strike, Liz.“

Ozvalo se hlasité zaštekání následované hlubokým, chrčivým lidským kašlem, který mohl zcela věrohodně pocházet z plíc starého horníka.

„Chyť ho,“ řekl ochraptělý hlas.

Dveře do agentčiny kanceláře se otevřely a odhalily Ralpha, který pevně držel za obojek vetchého, ale očividně stále divokého a nedůtklivého dobrmana, a vysokou, robustní, přibližně šedesátiletou ženu s hrubými, tuctovými rysy. Geometricky dokonale zastřižené, ocelově šedé mikádo, černý kostýmek přísného střihu a výrazná rudá rtěnka jí dodávaly jistý šmrnc. Vyzařovala z ní aura majestátnosti, která u úspěšných starších žen nahrazuje někdejší sexuální přitažlivost.

„Radši s ním zajdi ven, Ralphe,“ řekla agentka s olivově tmavými očima upřenýma na Strika. Déšť stále bubnoval do oken. „A nezapomeň si vzít pytlíky, má to dnes nějaký řídký. Pojďte dál, pane Striku.“

Její asistent se zatvářil znechuceně, ale popadl velkého psa s hlavou ztělesněného boha Anupa a táhl ho z kanceláře; když se Strike s dobrmanem míjeli, pes energicky zavrčel.

„Kávu, Sally,“ vyštěkla agentka po vystrašeně vyhlížející dívce, která se snažila skrýt houbičku na nádobí. Když vyskočila a zmizela ve dveřích za svým pracovním stolem, Strike zadoufal, že si pořádně umyje ruce, než začne s přípravou nápoje.

Nevětraná kancelář Elizabeth Tasselové byla poněkud zesílenou verzí první kanceláře: páchlo to tu po cigaretách a starým psem. Pod stolem ležel látkový psí pelech; stěny byly polepené starými fotografiemi a obrázky. Člověka na jednom z největších Strike poznal: docela známý postarší spisovatel, autor ilustrovaných dětských knížek jménem Pinkelman, o kterém si nicméně nebyl jistý, jestli ještě žije. Po bezeslovném pobídnutí, aby se Strike posadil naproti ní do křesla, odkud musel napřed

odstranit haldu papírů a starých výtisků časopisu *Bookseller*, si agentka vytáhla z krabice na stole cigaretu, zapálila si ji onyxovým zapalovačem, zhluboka potáhla a vzápětí dostala dlouhý záchvat chrčivého kaše proloženého sípáním.

„Takže,“ zaskřehotala, když záchvat pominul a ona se posadila do koženého křesla za pracovním stolem, „Christian Fisher mi tvrdí, že Owen zase předvedl jedno z těch svých proslulých zmizení.“

„Přesně tak,“ řekl Strike. „Zmizel týž večer, kdy jste se pohádali kvůli jeho knize.“

Začala mluvit, ale slova ihned přešla do dalšího kašláním. Z hloubky jejích plic se ozývaly drásavé zvuky, jako by se tkáň měla každou chvíli roztrhnout. Strike mlčky čekal, až záchvat pomine.

„Zní to ošklivě,“ vysoukala ze sebe nakonec, když se jí kašel opět uklidnil a kupodivu si znovu zhluboka potáhla z cigarety.

„Chřipka,“ zasípala. „Nemůžu se jí zbavit. Kdy za vámi přišla Leonora?“

„Předevčírem.“

„Může si vás dovolit?“ zaskřehotala. „Neřekla bych, že jako člověk, co vyřešil případ Landryová, přijdete lacino.“

„Paní Quineová má za to, že byste mi mohla zaplatit vy,“ řekl Strike.

Hrubé tváře jí zfialověly a její tmavé oči, zvlhlé od přemíry kašláním, se zúžily.

„Tak to můžete jít rovnou zpátky za Leonorou...“ Pod elegantním černým sakem se jí začal zvedat hrudník, jak zápasila s nutkáním znovu se rozkašlat. „... a říct jí, že já nezaplatím ani p-penny za to, abych jí toho hajzla přivedla zpátky. On už ne-není... už není mým klientem. Řekněte jí... řekněte jí...“

Přemohl ji další výbuch kašle.

Dveře se otevřely a vstoupila hubená asistentka potýkající se s těžkým dřevěným tácem naloženým šálky a cafetiérií. Strike vstal a tác od ní převzal, aby jí pomohl; na stole nebylo místo, kam by se dal položit. Dívka se pokusila prostor na stole vytvořit. Jak byla nervózní, podařilo se jí shodit jednu hromadu papírů.

Vzteklé káravé gesto chrchlající agentky dívku vylekalo a rychle vzala do zaječích.

„Nemožná... malá...“ sípala Elizabeth Tasselová.

Strike položil táč na stůl, a aniž by si všiml papírů rozhozených po koberci, znovu se posadil. Agentka byla tyranka důvěrně známého ražení: jedna z těch postarších žen, které – ať už vědomě nebo ne – využívají toho, že v poddajných povahách vzbuzují dětské vzpomínky na náročné a panovačné matky. Vůči podobnému zastrašování byl Strike imunní. Jednak jeho vlastní matka, ať už měla jakékoli chyby, byla mladá a upřímně milující, jednak v téhle zdánlivé dračici vycítil zranitelnost. Nepřetržitě kouření, vybledlé fotografie a pelech obstarožního psa, to všechno naznačovalo přecitlivější, méně sebejistou ženu, než si její mladá pomocná síla zřejmě dokázala představit.

Když konečně přestala kašlat, podal jí šálek, do kterého sám nalil kávu.

„Děkuji,“ zamumlala chruplavě.

„Takže vy jste Quinea vyhodila?“ zeptal se. „To jste mu řekla ten den, co jste spolu byli na večeři?“

„Už si nevzpomínám,“ zaskřehotala. „Rozjelo se to všechno strašně rychle. Owen si stoupl doprostřed restaurace, aby se mu na mě líp křičelo, hned potom odešel a mě nechal zaplatit účet. K tomu, co mi tam řekl, najdete, budete-li mít zájem, spoustu svědků. Owen si dal záležet, aby to byla pěkně veřejná scéna.“

Sáhla po další cigaretě, a jako by jí to až dodatečně napadlo, nabídla i Strikovi. Když jim oběma připálila, zeptala se:

„Co vám říkal Christian Fisher?“

„Nic moc,“ odušil Strike.

„Doufám, že je to pravda, v zájmu vás obou,“ vyštěkla.

Strike na to nic neřekl, kouřil a usrkával kávu, zatímco Elizabeth čekala, očividně doufala, že se jí dostane dalších informací.

„Zmínil se o Owenově knížce *Bombyx mori*?“ zeptala se.

Strike přikývl.

„Co o ní říkal?“

„Že do ní Quine napsal spoustu snadno rozpoznatelných postav, které jsou jen slabě zamaskované.“

Zavládlo napjaté mlčení.

„Doufám, že ho Chard opravdu zažaluje. To je aspoň jeho představa, jak mu zavřít hubu, ne?“

„Pokusila jste se s Quinem spojit poté, co odešel z... Kde jste vlastně byli na té večěři?“ zeptal se Strike.

„V River Café,“ zaskřehotala. „Ne, nepokusila jsem se ho kontaktovat. Neměli jsme si už dál co říct.“

„A on vás rovněž nekontaktoval?“

„Ne.“

„Leonora tvrdí, že jste Quineovi nejdřív řekla, že je to ta nejlepší knížka, jakou v životě napsal, ale pak jste si to rozmyslela a odmítla ji zastupovat.“

„Cože to říká? Tohle jsem nikdy... nic takového jsem...“

Byl to její doposud nejhorší záchvat kašle. Strike pocítil silné nutkání násilím jí vyrvat cigaretu z ruky, zatímco ona dál kašlala a prskala. Konečně záchvat pominul. Vypila naráz půl šálku horké kávy, což jí podle všeho přineslo jistou úlevu. Pevnějším hlasem zopakovala:

„Nic takového jsem nikdy neřekla. Ta nejlepší knížka, co v životě napsal – takhle to opravdu Leonore řekl?“

„Ano. Co jste řekla ve skutečnosti?“

„Byla jsem nemocná,“ řekla chraptivě, jako by tu otázku přeslechla. „Měla jsem chřipku. Týden v neschopnosti. Owen zatelefonoval do kanceláře, aby mi oznámil, že dokončil román; Ralph mu řekl, že ležím doma s chřipkou, a tak mi Owen poslal rukopis kurýrem přímo domů. Musela jsem vstát z postele, abych podepsala příjem. To bylo pro něho naprosto typické. Měla jsem horečku, čtyřicítku, a sotva jsem se držela na nohách. Jenže on dopsal knížku, a tak čekal, že ji *okamžitě* přečtu.“

Lokla si znovu kávy a pokračovala:

„Mrskla jsem rukopisem na stolek v předsíni a vrátila se rovnou do postele. Owen mi začal telefonovat, doslova každou hodinu, aby zjistil, co si o knížce myslím. Otravoval mě celou středu a čtvrtek... Za celých

třicet let, co dělám v branži, jsem nikdy nic takovýho neudělala,“ skřehotala. „Na víkend jsem měla jet pryč. Těšila jsem se na to. Nechtěla jsem cestu rušit a nechtěla jsem, aby mi Owen volal každé tři minuty, když budu pryč. Takže jsem... jen abych se ho zbavila... dodnes z toho mám špatný pocit... prostě jsem to jen tak zběžně prolistovala.“

Zhluboka si potáhla z cigarety, jako obvykle zakašlala, dala se dohromady a řekla:

„Na první pohled to nevypadalo hůř než jeho dvě poslední knížky. V každém případě to bylo zlepšení. Docela zajímavá výchozí situace. Obrazotvornost byla místy strhující. Temná pohádka, hrůzu nahánějící *Poutníková cesta*.“

„Poznala jste někoho v těch úryvcích, co jste četla?“

„Postavy mi připadaly většinou symbolické,“ odpověděla poněkud nejistě, „včetně hagiografického autoportrétu. Spousta p-perverzního sexu.“ Odmlčela se, aby si znovu odkašlala. „Jeho obvyklá směs, říkala jsem si... jenže jsem... nečetla jsem pozorně, to přiznám bez mučení.“

Viděl na ní, že není zvyklá přiznávat vlastní chybu.

„Já... no ano, poslední čtvrtinu jsem už jen proletěla, ty části, kde píše o Michaelovi a Danielovi. Podívala jsem se na závěr, který byl groteskní a trochu bláznivý... Kdybych nebyla tak nemocná, kdybych si to přečetla pořádně, přirozeně bych mu řekla na rovinu, že tohle mu nikdo nevydá. Daniel je divný člověk, nesmírně háklivý...“ její hlas se opět zlomil, byla ale odhodlaná větu dokončit, a tak zasípala: „... a Michael je nejodpornější darebák... nejodpornější...“ Vybuchla v další záchvat kašle.

„Proč by se pan Quine snažil vydat knížku, kvůli které by mu hrozila soudní žaloba?“ zeptal se Strike, když přestala kašlat.

„Protože Owen si myslí, že nepodléhá stejným zákonům jako zbytek společnosti,“ odpověděla neutrle. „Považuje se za génia, za *enfant terrible*. Je hrdý na to, že pohoršuje. Domnívá se, že je to odvážné, hrdinské.“

„Co jste s tou knížkou udělala, když jste ji, jak říkáte, prolistovala?“

„Zavolala jsem Owenovi,“ řekla a zavřela na chvíli oči, jako by na sebe ještě pořád měla vztek. „A povídám mu: ‚Jo, je to zábavný a neotřelý.‘“

A řekla jsem Ralphovi, aby si pro tu věc přišel a odnesl ji. A požádala jsem ho, ať udělá dvě kopie a jednu pošle Jerryemu Waldegraveovi, Owenovu redaktorovi v nakladatelství Roper Chard, a druhou... pámbu mě netrestej... Christianu Fisherovi.“

„Proč jste rukopis jednoduše neposlala e-mailem do kanceláře?“ zeptal se Strike zvědavě. „To jste rukopis neměla na flash disku nebo na něčem takovém?“

Típla cigaretu do skleněného popelníku plného nedopalků.

„Owen trval na tom, že bude dál psát na starém elektrickém psacím stroji, na kterém napsal *Hobartův hřích*. Nevím, jestli je to afektovanost, nebo hloupost. Je technicky pozoruhodně nevzdělaný. Myslím, že se pokusil používat laptop a nešlo mu to. Je to jen další způsob, jak ze sebe dělá podivína a snaží se přitáhnout pozornost.“

„A proč jste poslala rukopis dvěma nakladatelům?“ zeptal se Strike, třebaže odpověď znal už předem.

„Protože Jerry Waldegrave je možná největší světec a nejhodnější člověk v nakladatelské branži,“ odpověděla a usrkla další doušek kávy, „ale dokonce i on už poslední dobou ztrácí s Owenem a s jeho záchvaty vzteku trpělivost. Owenova poslední knížka v Roper Chard se skoro neprodávala. Říkala jsem si, že bude jen rozumné mít druhé želízko v ohni.“

„Kdy jste si uvědomila, o čem ta kniha ve skutečnosti je?“

„Hned ten den zvečera,“ zaskřehotala. „Telefonoval mi Ralph. Odeslal ty dvě kopie a potom si prolistoval originál. Zavolal mi a povídá: ‚Liz, opravdu jsi to četla?‘“

Strike si uměl dobře představit, s jakou obavou jí ten pobledlý asistent nejspíš telefonoval, jakou odvahu v sobě musel najít, jak to museli rozebírat s jeho kolegyní, než se rozhodl, že zavolá.

„Musela jsem přiznat, že... nebo aspoň ne důkladně,“ mumlala. „Přečetl mi pár vybraných ukázek, kterých jsem si já nevšimla, a...“

Vzala do ruky onyxový zapalovač a bezmyšlenkovitě jím škrtila, než vzhledla ke Strikovi.

„Zkrátka jsem zpanikařila. Zavolala jsem Christianu Fisherovi, ale hovor se přeměroval rovnou do hlasové schránky, a tak jsem mu nechala

vzkaz, že rukopis, který jsem mu poslala, je jen první koncept, že ho nemá číst, že jsem se spletla, a ať mi ho laskavě co nejdřív... co nejdřív vrátí. Pak jsem zatelefonovala Jerrymu, ale ani toho se mi nepodařilo zastihnout. On mi ale předem říkal, že mají se ženou výročí a jedou na víkend někam mimo. Doufala jsem, že neměl čas to číst, a tak jsem mu nechala podobný vzkaz jako předtím Fisherovi. Potom jsem znovu zavolala Owenovi.“

Zapálila si další cigaretu. Široké nosní dírky se jí při šlukování rozšířily ještě víc; vrásky kolem úst se prohloubily.

„Sotva jsem dokázala mluvit, ale i kdybych mohla, moc by na tom nezáleželo. Skákal mi do řeči, jak to umí jenom on, absolutně spokojený sám se sebou. Řekl mi, že bychom spolu měli zajít na večeri a oslavit dopřání knížky. Tak jsem na sebe hodila šaty, vyrazila do River Café a čekala. A Owen přišel. Dokonce ani neměl zpoždění. On jinak většinou chodí pozdě. Doslova se vznášel, zářil radostí. On si upřímně myslí, že udělal cosi odvážného a skvělého. Než jsem se konečně dostala ke slovu, už bájil o filmové adaptaci.“

Když ze svých rudých úst vypustila obláček kouře, vypadala se zářivěma černýma očima opravdu drakonicky.

„Když jsem mu řekla, že považuju to, co napsal, za odporné, zákeřné a nepublikovatelné dílo, vyskočil, shodil židli a rozkřičel se. Když mě pozorázel osobně i profesionálně, naznačil mi, že jestli nejsem dost odvážná a nemůžu ho už dál zastupovat, vydá si knížku vlastním nákladem – jako e-knihu. Potom se vyřítíl ze dveří a mě tam nechal s účtem. Ne že by...“ prskala, „že by t-to bylo něco neob-neobvy...“

Citové pohnutí u ní vyvolalo ještě horší záchvat kašle než dřív. Strike měl pocit, že by se mohla doopravdy udusit. Napůl už vstával z křesla, ale ona ho odehнала máváním rukou. S planoucím zrakem a fialová v obličejí se nakonec usebrala a prohlásila hlasem jako šterk:

„Udělala jsem všechno, co jsem mohla, abych to napravila. Celý víkend u moře nestál za nic; furt jsem byla na telefonu, snažila se dohnat Fishera a Waldegravea. Vzkaz za vzkazem, trčela jsem na pitomejch útesech v Gwithianu a snažila se chytit signál...“

„Vy odtamtud pocházíte?“ zeptal se Strike, mírně překvapený, protože v jejím přízvuku nenacházel žádnou ozvěnu svého cornwalského dětství.

„Bydlí tam jedna z mých autorek. Řekla jsem jí, že jsem už čtyři roky nevytáhla paty z Londýna, a ona mě pozvala na víkend k sobě. Chtěla mi ukázat všechna ta nádherná místa, kam zasazuje děj svých románů. Jsou to t-ty nejkrásnější krajiny, jaký jsem viděla, ale já musela celou dobu myslet jen na ten pitomej román *Bombyx mori* a snažila se zabránit tomu, aby ho někdo četl. Nemohla jsem spát. Cítila jsem se hrozně... Jerry mi nakonec zavolal v neděli kolem oběda. Na ten svůj víkend na oslavu výročí vůbec neodjel a tvrdí, že žádné moje zprávy nedostal, takže se tu hloupou knížku rozhodl přečíst. Byl znechucený a měl vztek. Ujistila jsem ho, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych vydání zarazila... ale musela jsem přiznat, že jsem to taky poslala Christianovi, načež mi Jerry praštil telefonem.“

„Řekla jste mu, že vám Quine vyhrožoval, že knížku zveřejní přes internet?“

„Ne, to jsem mu neřekla,“ odpověděla chraptivě. „Modlila jsem se, že to třeba bude jen planá výhrůžka, protože Owen po pravdě řečeno nerozumí počítačům ani za mák. Ale měla jsem strach, že...“

Její hlas se vytratil.

„Měla jste strach?“ pobídl ji Strike.

Neodpověděla.

„Plán vydat román vlastním nákladem by mohl leccos vysvětlovat,“ prohlásil Strike nenuceně. „Leonora tvrdí, že tu noc, kdy Quine zmizel, si vzal s sebou rukopis a všechny své poznámky. Lámal jsem si hlavu, jestli měl v úmyslu rukopis spálit nebo jej hodit do řeky, ale pravděpodobně si ho odnesl s představou, že z něho připraví e-knihu.“

Informace rozhodně nepřispěla Elizabeth Tasselové k lepší náladě. Skrz zaťaté zuby procedila:

„Má milenkou. Poznali se na kurzu tvůrčího psaní, kde učil. Ta si vydává knížky vlastním nákladem. Vím o ní, protože se ve mně Owen snažil probudit zájem o její zatraceně mizerný erotický fantasy romány.“

„Volala jste jí?“ zeptal se Strike.

„Vlastně ano, volala. Chtěla jsem ji zastrašit, povědět jí, že pokud by ji Owen přiměl k tomu, aby mu pomohla knížku zformátovat do podoby e-knihy nebo ji prodávat na internetu, mohla by taky skončit u soudu.“

„Co na to říkáte?“

„Nemohla jsem se jí dovolat. Zkoušela jsem to několikrát. Třeba už to číslo nemá, nevím.“

„Mohl bych si na ni vzít kontakt?“ zeptal se Strike.

„Ralph má její vizitku. Požádala jsem ho, aby jí zkoušel dál volat. *Ralph!*“ zakřičela.

„Ještě venčí Beau!“ ozvalo se dívčino vyděšené vypísknutí zpoza dveří. Elizabeth Tasselová obrátila oči v sloup a ztěžka vstala.

„Po té holce ani nemá cenu chtít, aby tu vizitku našla.“

Když se za agentkou dovřely dveře, Strike okamžitě vstal, přešel za stůl a sklonil se k fotografii, která ho zaujala, k čemuž potřeboval odsunout dvojportrét dvou dobrmanů na knihovně.

Snímek, který vzbudil jeho zájem, měl formát A4 a vybledlé barvy. Podle oblečení čtveřice lidí, kteří na něm byli, byl pořízen přinejmenším před pětadvaceti lety přímo před tímto domem.

Samu Elizabeth šlo jako jedinou ženu z celé skupinky poznat snadno, byla vysoká, statná, nevýrazná a měla dlouhé, větrem rozčuchané tmavé vlasy a na sobě tmavě růžové a tyrkysové šaty se sníženým pasem, které jí dvakrát neslušely. Po jednom boku jí stál výrazně pohledný, štíhlý světlovlasý mladík; na druhé straně byl podsaditý, rozmrzelý muž s nezdravou barvou v obličejí a s hlavou nepoměrně velkou vůči tělu. Strikovi připadal matně povědomý. Možná ho už někdy viděl v novinách nebo v televizi.

Vedle neidentifikovaného, ale pravděpodobně slavného muže stál mnohem mladší Owen Quine. Byl z celé čtveřice nejvyšší, na sobě měl pomačkaný bílý oblek a rozčuchaný účes by se dal asi nejlépe popsat jako „na debila“. Strikovi neodbytně připomínal tlustého Davida Bowieho.

Dveře v dobře naolejovaných závěsech se prudce rozletěly. Strike se nijak nesnažil skrývat, čím se zabývá, ale otočil se k agentce, která v ruce nesla nějaký papír.

„To je Fletcher,“ řekla s pohledem upřeným na obrázek v jeho ruce. „Loni umřel.“

Vrátil portrét jejích psů na knihovnu.

„Aha,“ pochopila dodatečně, „vy jste se díval na ten druhý snímek.“

Přistoupila k vybledlé fotografii; když se postavila vedle něho, všiml si, že měří téměř metr osmdesát. Voněla po cigaretách John Player Special a parfému Arpège.

„To je focené v den, kdy jsem zakládala agenturu. Jsou to mí první tři klienti.“

„Kdo je to?“ zeptal se Strike na pohledného blondatého mladíka.

„Joseph North. Zdaleka nejtalentovanější z těch tří. Bohužel umřel mladý.“

„A kdo je...?“

„Samozřejmě Michael Fancourt,“ řekla s nádechem překvapení v hlase.

„Já jsem si říkal, že mi připadá povědomý. Dodnes ho zastupujete?“

„Ne! Já myslela...“

Dobře zbytek věty slyšel, třebaže ji nedořekla: *Já myslela, že to všichni vědí*. Svět sám pro sebe: pravděpodobně celý literární Londýn opravdu věděl, že slavný Fancourt už není jejím klientem, ale Strike to netušil.

„Proč už ho nezastupujete?“ zeptal se a usedl zpátky na své místo.

Podala mu přes stůl papír, který držela v ruce. Byla to fotokopie jakési ubohé, umolousané navštívenky.

„Už před lety jsem si musela vybrat mezi Michaelem a Owenem,“ řekla. „A byla jsem natolik p-pitomá...“ rozkašlala se znovu a hlas se jí rozpadl v hrdelní skřehotání, „že jsem si vybrala Owena. Tohle je jediný kontakt, který na Kathryn Kentovou mám,“ dodala přísně a uzavřela veškerou další diskusi o Fancourtovi.

„Děkuji vám,“ řekl Strike, složil list papíru a zastrčil si ho do peněženky. „Víte, jak dlouho se s ní Quine schází?“

„Je to už nějakou dobu. Vodí ji na večírky, zatímco Leonora trčí doma s Orlando. Že se nestydí.“

„Nemáte vůbec představu, kde by se mohl skrývat? Leonora tvrdí, že jste ho jednou našla, že tenkrát...“

„Já Owena ‚nenašla‘,“ vyštěkla. „Zavolal mi asi po týdnu, kdy bydlel v hotelu, a požádal mě o zálohu – tak on říká nevratné půjčce –, aby mohl srovnat účet za minibar.“

„A vy jste to za něho zaplatila, ano?“ zeptal se Strike. Nepůsobila dojmem, že by se dala snadno opít rohlíkem.

Její grimasa jako by připouštěla slabost, za kterou se stydí, ale její odpověď byla nečekaná.

„Viděl jste se s Orlando?“

„Ne.“

Nadechla se, že bude pokračovat, ale pak si to zřejmě rozmyslela a jenom řekla:

„Prožili jsme toho s Owenem za ta léta hodně. Byli jsme dobří kamarádi... kdysi,“ dodala s nádechem hluboké hořkosti.

„V kterých hotelech obvykle bydlel při předchozích útěcích?“

„Na všechny si nepamatuju. Jednou to bylo v Hiltonu v Kensingtonu. Potom Danubius v St John's Wood. Samé velké anonymní hotely s veškerým pohodlím, jehož se mu nedostávalo doma. Owen není žádný bohém – až na svůj přístup k hygieně.“

„Znáte se s Quinem dobře. Nemyslíte si, že by zde mohla být nějaká možnost, že by provedl...?“

Dokončila větu za něho s jízlivým úšklebkem.

„... ‚nějakou hloupost‘? Ani náhodou. V životě by ho nenapadlo připravit svět o genialitu Owena Quinea. To ne, on někde kuje plány, jak se nám všem pomstí, hluboce zarmoucený, že po něm není vyhlášené celostátní pátrání.“

„On by čekal pátrání po své osobě, i když má ve zvyku občas na pár dní zmizet?“

„Ale ano,“ řekla Elizabeth. „Vždycky když se na chvíli vypaří, očekává, že se dostane na první stránky novin. Potíží je v tom, že když to před

spoustou let provedl poprvé, po hádce se svým prvním redaktorem, tak to zafungovalo. Opravdu to vyvolalo jisté znepokojení a chvilkový zájem tisku. Od té doby žije Owen v naději, že se to bude opakovat.“

„Jeho žena trvá na tom, že kdyby zavolala na policii, bude Quine naštvaný.“

„Nevím, kde na to přišla,“ řekla Elizabeth a vytáhla si další cigaretu. „Owen by považoval vrtulníky a cvičené psy za to nejmenší, co by měl národ pro člověka jeho významu udělat.“

„Tak vám děkuji za váš čas,“ řekl Strike a chystal se vstát. „Bylo od vás milé, že jste mě pozvala.“

Elizabeth Tasselová zvedla ruku a řekla:

„Ne, nebylo. Já vás chci o něco požádat.“

Chápavě čekal. Bylo jasné, že není zvyklá žádat někoho o laskavost. Pár vteřin mlčky kouřila, což jí přivodilo další záchvat potlačeného kašle.

„Ta... ta věc s tím románem, s *Bombyx mori*, mě hodně poškodila,“ zaskřehotala nakonec. „Zrušili mi pozvání na výroční večírek, co se koná tehle pátek v nakladatelství Roper Chard. Dva rukopisy, které jsem u nich měla v nabídce, mi poslali zpátky bez jediného slova. A začínám mít obavy o poslední Pinkelmanovu knížku,“ ukázala na fotografii postaršího spisovatele pro děti na stěně. „Šíří se nechutné drby, že jsem s Owenem domluvená; že jsem ho ponoukla, aby přihřál jeden starý skandál ohledně Michaela Fancourta, rozdmýchal nějakou kontroverzi a pokusil se rozpoutat obchodní souboj o svoji knížku. Jestli budete hledat všechny lidi, kteří se s Owenem znají,“ pokračovala a pomalu se dostávala k jádru své prosby, „byla bych vám velice vděčná, kdybyste jim mohl říct – obzvlášť Jerrymu Waldegraveovi, jestli se s ním uvidíte –, že jsem neměla sebemenší představu, co je v tom románu napsáno. V životě bych ho nikomu neposlala, a už vůbec ne Christianu Fisherovi, kdybych zrovna nebyla tak nemocná. Byla jsem,“ zaváhala, „neopatrná, ale nic jiného v tom není.“

Tak kvůli tomuhle se s ním potřebovala setkat. Nevypadalo to jako přehnaný požadavek výměnou za adresy dvou hotelů a milenky.

„Určitě se o tom zmíním, když na to přijde řeč,“ řekl Strike a vstal.

„Děkuji vám,“ odpověděla chraplavě. „Doprovodím vás.“

Když se vynořili z kanceláře, ozval se překotný štěkot. Ralph s dobrmanem se vrátili z procházky. Ralph měl mokré vlasy sčesané dozadu a snažil se vší silou udržet psa s šedým náhubkem, který na Strika vrčel.

„On nemá rád cizí lidi,“ poznamenala Elizabeth Tasselová netečně.

„Jednou pokousal Owena,“ přisadil si Ralph, jako by se snad díky té informaci měl Strike cítit lépe ohledně zjevné psí touhy ho rozrhat.

„Ano,“ podotkla Elizabeth Tasselová, „škoda že...“

Přemohla ji ale další salva sípavého kašle. Všichni tři mlčky čekali, až se vzpamatuje.

„Škoda že to nemělo smrtelný následky,“ zaskřehotala nakonec. „Ušetřilo by to nám všem spoustu problémů.“

Její asistenti vypadali zaskočeně. Strike jí potřásl rukou a všem řekl na shledanou. Dveře se samy zavřely a dobrman se svým štěkotem a vrčením zůstal za nimi.

9

Přišel už pan Uražený, paní?

William Congreve: *Tak to na tom světě chodí*

Strike se zastavil na konci deštěm zmáčené postranní ulice a zavolal Robin, ta ale měla obsazeno. Opřel se o mokrou zeď, vyhrnul si límec kabátu a každých pár vteřin mačkal tlačítko opakovaného volání. Pohled mu padl na modrou pamětní desku na protějším domě, připomínající bydliště literární mecenášky lady Ottoline Morrellové. I v těchto zdech se jistě probíral ne jeden skandální román popisující soudobé společenské poměry na postavách, které měly reálné předobrazy a změněná jména...

„Ahoj, Robin,“ řekl Strike, když mu to konečně zvedla. „Mám zpoždění. Mohla byste mým jménem zatelefonovat Gunfreyovi a říct mu, že mám na zítřek napevno domluvenou schůzku s objektem? A Caroline Inglesové dejte vědět, že zatím nedošlo k žádným dalším aktivitám, ale že jí zítra zavolám a podám jí nejnovější informace.“

Když tak skončil s přeskupením svého rozvrhu, nadiktoval jí název hotelu Danubius v St John's Wood a požádal ji, aby zkusila zjistit, jestli tam náhodou není ubytovaný Owen Quine.

„Jak to jde s Hiltony?“

„Špatně,“ řekla Robin. „Už mi zbývají jen dva. Nic. Jestli bydlí v některém z nich, tak se buď ubytoval pod falešným jménem, nebo v přestrojení – nebo je personál výrazně nevšimavý. Člověk by nevěřil, že by si ho nevšimli, obzvláště kdyby na sobě měl ten svůj kabát.“

„Zkoušela jste Hilton v Kensingtonu?“

„Ano. Taky nic.“

„No, já mám další stopu: Quineovu přítelkyni Kathryn Kentovou, která si vydává knížky vlastním nákladem. Možná se u ní později zastavím. Odpoledne nebudu na telefonu; sleduju slečnu Brocklehurstovou. Kdybyste něco potřebovala, pošlete mi esemesku.“

„Tak jo, šťastné sledování.“

Bylo to ale nudné odpoledne, které nepřineslo žádné výsledky. Strike prováděl sledování jedné velice dobře placené sekretářky, o níž se její paranoidní šéf a milenec domníval, že sdílí nejen sexuální přízeň, ale i obchodní tajemství s jeho sokem. Nicméně tvrzení slečny Brocklehurstové, že si chce vzít na odpoledne volno kvůli tomu, aby se pro potěšení svého milence nechala lépe depilovat, udělat si manikúru a opálit se v soláriu, se jevilo pravdivě. Strike čekal a sledoval průčelí salonu zpoza deštěm bičovaného okna kavárny Nero naproti přes ulici téměř čtyři hodiny, čímž na sebe přivolával hněv spousty žen s kočárky, které hledaly místo, kde by si mohly nerušeně popovídat. Konečně se slečna Brocklehurstová vynořila, hnědá jako dobře udělaná jíška a od krku dolů pravděpodobně bez chlupů. Strike se za ní vydal, ale ona po chvilce vklouzla do taxíku. Navzdory neustálému dešti se stal menší zázrak a Strikovi se podařilo obstarat si druhý taxík dřív, než mu zmizela z dohledu, ale poklidné pronásledování ucpanými, deštěm umytými ulicemi skončilo, jak podle směru jízdy předem předpokládal, u bytu podezřivého šéfa. Strike, který celou cestu tajně pořizoval fotografie, zaplatil za taxík a duševně vypnul.

Byly sotva čtyři hodiny a slunce už zapadalo, nekonečný déšť začal být lezavější. V okně italské restaurace, kolem níž procházel, svítila vánoční výzdoba a jeho myšlenky se zatoulaly do Cornwallu, který – jak si uvědomoval – mu přišel na mysl už potřetí po sobě, jako by na něho volal, jako by mu něco našeptával.

Jak dlouho už to bylo, kdy naposled navštívil domov v tom překrásném přímořském městečku, kde strávil nejklidnější období svého dětství? Čtyři roky? Pět? S tetou a strýcem se viděl pokaždé, když „zavítali do Londýna“, jak tomu rozpačitě říkali, bydleli v domě u sestry Lucy

a užívali si velkoměsta. Naposled vzal Strike strýce na stadion Emirates na zápas Arsenalu proti Manchesteru City.

V kapse mu zavibroval telefon: Robin jako obvykle přesně plnila instrukce a namísto volání mu posílala esemesku.

Pan Gunfrey žádá o další schůzku zítra v deset hodin v jeho kanceláři, má pro vás další informace. Rx

Díky, odpínl Strike odpověď.

Nikdy ke svým textovým zprávám nepřidával značku pro polibek, jenom sestře nebo tetě.

V metru přemítal nad dalšími kroky. Pořád mu vrtalo hlavou, kde asi Owen Quine vězí; napůl ho dráždilo a napůl fascinovalo, že mu spisovatel už tak dlouho uniká. Vytáhl z peněženky papír, který mu dala Elizabeth Tasselová. Pod jménem Kathryn Kentové byla adresa věžáku ve Fulhamu a číslo mobilního telefonu. Na spodním okraji vizitky byla natištěna dvě slůvka: *nezávislá spisovatelka*.

Strikovy znalosti jistých částí Londýna si nezapadly s podrobnými vědomostmi taxikářů. Zatímco jako dítě nikdy pořádně nepronikl do lepších čtvrtí, bydlel se svou věčně nomádkou nebožkou matkou na mnoha různých adresách po celém městě: většinou to byly squaty nebo městské byty, ale občas – když si to její momentální přítel mohl dovolit – i na některých předměstích. Adresa Kathryn Kentové mu byla povědomá: Clement Attlee Court zahrnoval staré městské věžáky, které v poslední době většinou rozprodali do soukromých rukou. Ošklivé, čtvercové cihlové věže s balkony v každém podlaží stály jen pár set metrů od luxusních fulhamských domů za miliony liber.

Doma ho nikdo nečekal a po dlouhém odpoledni v kavárně Nero měl v sobě spoustu kávy a moučníků. Místo aby nasedl na linku Northern, odjel linkou District do stanice West Kensington a vydal se potmělou North End Road kolem indických restaurací a obchůdků se zatlučenými výlohami nebo se zataženými roletami, postupně mi-

zejíci pod tíhou recese. V době, kdy dorazil k věžákům, které hledal, padla už noc.

Dům Stafforda Crippse byl nejbliž u silnice, stál hned za nízkým, moderním zdravotním střediskem. Optimistický architekt městských bytů, snad omámený socialistickým idealismem, přidal ke každému z nich malý balkon. Představovali si snad tehdy, že se šťastní nájemníci budou starat o kytky v truhlících, naklánět se přes zábradlí a vesele se zdravit se sousedy? Doslova všechna tato venkovní místa obyvatelé využívali jako skladiště: staré matrace, kočárky, kuchyňské přístroje, hromady starého šatstva, to všechno zde bylo ponecháno napospas živlům, jako by tu byly veřejnosti vystaveny na odiv průřezy skříní plných věteš.

Když procházel kolem velkých plastových popelnic na tříděný odpad, tázavě ho provázel pohledem houf pokuřujících mladíků v kapucích. Strike byl vyšší a mohutnější než kdokoli z nich.

„Pořádněj řízek,“ zaslechl, jak jeden z nich říká, sotva jim zmizel z dohledu. Minul výtah, který bezpochyby nejezdil, a zamířil přímo k betonovým schodům.

Byt Kathryn Kentové se nacházel ve třetím patře a šlo se k němu po cihlové pavlači, která se táhla po celé šíři budovy. Než Strike zaklepal na dveře, všiml si, že na rozdíl od svých sousedů si Kathryn pověsila na okna skutečné závěsy.

Na zaklepání nikdo nereagoval. Byl-li uvnitř Owen Quine, zjevně se nemínil prozradit: v bytě se nesvítilo, nebyly v něm žádné známky pohybu. Ze dveří sousedního bytu s téměř groteskní rychlostí vystrčila hlavu jakási nasupená ženská s cigaretou vraženou v koutku úst, přejela Strika zkoumavým pohledem a hned zase zmizela uvnitř.

Pavlačí hvízdal mrazivý vítr. Na Strikově kabátě se leskly kapky deště, ale jeho nezahalená hlava, jak věděl, zřejmě vypadala jako vždycky: krátké, hustě kudrnaté vlasy byly vůči jakémukoli dešti odolné. Vrazil si ruce hlouběji do kapes a nahmatal tuhou neohebnou obálku, na kterou už úplně zapomněl. Světlo v chodbě u domovních dveří Kathryn Kentové bylo rozbité, a tak Strike pomalu pooděšel o dvoje dveře dál a stříbrnou obálku otevřel pod funkční žárovkou.

*Manželé Ellacottovi
Vás srdečně zvou
na svatbu své dcery*

Robin Venetie

a

pana Matthewa Johna Cunliffea

*v kostele Panny Marie v Mashamu
v sobotu 8. ledna 2011
ve čtrnáct hodin*

*a na následnou svatební hostinu
ve Swinton Park*

Z pozvánky dýchala autorita vojenského ražení: tato svatba se uskuteční podle instrukcí uvedených v tomto dokumentu. Se Charlotte se nikdy tak daleko nedostali, nikdy si nenechali vytisknout pozvánky na smetanově bílém tuhém papíře s vyrytou zářivě černou kurzivou.

Strike zastrčil kartičku zpátky do kapsy a vrátil se čekat do tmy ke dveřím Kathryn Kentové. Hlavou se mu honily všelijaké myšlenky a vyhlížel dolů na potměnou Little Road s šuměním zdvojených světel světlometů a rudých a jantarových odrazů na mokré vozovce. Dole pod ním se srocovala mládež v kapucích do skupinek, které se zas rozpadaly a přeskupovaly, jak přicházeli další a další.

O půl sedmé se celý velký gang pustil lehkým klusem ulicí. Strike se za nimi díval, dokud mu téměř nezmizeli z dohledu. V tu chvíli mýjeli ženu přicházející proti nim. Když procházela světelným ostrůvkem pod pouliční lampou, Strike zahlédl pod černým deštníkem poletovat hustou hřívu zářivě zrzavých vlasů.

V ruce, v níž nedržela deštník, nesla dvě velké nákupní tašky, takže se mírně hrbila, ale jak při chůzi neustále pravidelně pohazovala hustými kadeřemi, působila na tu vzdálenost docela přitažlivě; vlasy rozevláté vět-

rem poutaly pozornost a volný kabát odhaloval štíhlé nohy. Blížila se, aniž by si uvědomovala, že ji Strike z výšky třetího poschodí pečlivě sleduje, prošla přes betonové nádvoří a ztratila se mu z očí.

Pět minut nato se vynořila na pavlači, kde čekal. A při bližším pohledu namáhané knoflíky kabátu prozrazovaly těžký, zakulacený trup. Strika si nevšimla až do chvíle, kdy stála deset metrů od něho, protože šla se skloněnou hlavou; ale když vzhledla, spatřil vrásčitý a opuchlý obličej mnohem starší ženy, než by očekával. Prudce se zastavila a překvapením zalapala po dechu.

„Ty!“

Strike si uvědomil, že kvůli rozbitým světlům vidí jen jeho siluetu.

„Ty zasranej *hajzle!*“

Tašky dopadly na podlahu s cinkotem rozbíjeného skla: rozběhla se k němu v předklonu, rukama sevřenýma v pěst prudce bušila kolem sebe.

„Ty hajzle, ty *hajzle*, nikdy ti neodpustím, že ses na mě vykašlal, *nikdy!*“

Strike byl nucen odrazit několik divokých úderů. O krok ustoupil, zatímco žena dál ječela a marně se snažila ranami prorazit obranu bývalého boxera.

„Jen počkej – Pippa tě kurva zabije – jen počkej...“

Dveře od sousedů se opět pootevřely: stála v nich táž žena s cigaretou v ústech.

„Jejej!“ utrousila.

Světlo z chodby bytu dopadlo na Strika a odhalilo jeho tvář. Napůl s těžkým oddychováním a napůl s vyjeknutím zavravorala zrzavá žena o krok dozadu, co nejdál od Strika.

„Co se to tu sakra děje?“ chtěla vědět sousedka.

„Řekl bych, že jen došlo k záměně totožnosti,“ odpověděl Strike přítivě.

Sousedka třískla dveřmi a detektiv s útočnicí se opět ponořili do tmy.

„Kdo jste?“ zašeptala. „Co tu chcete?“

„Vy jste Kathryn Kentová?“

„Co chcete?“

Potom náhle dodala se zjevným zděšením v hlase: „Jestli jde o to, co si myslím, tak já v týhle branži nedělám!“

„Prosím?“

„Tak kdo jste?“ dožadovala se odpovědi a v jejím hlase zazněl ještě větší strach než předtím.

„Jmenuji se Cormoran Strike a jsem soukromý detektiv.“

Byl zvyklý na reakce lidí, kteří se s ním nečekaně setkali u svých dveří. Reakce Kathryn – udivené ticho – byla docela běžná. Odstoupila od něho ještě o krok dál a málem zakopla o své opuštěné nákupní tašky.

„Kdo na mě nasadil soukromého detektiva? To asi *ona*, co?“ řekla zuřivě.

„Najali si mě, abych našel spisovatele Owena Quinea,“ řekl Strike. „Je pohřešovaný už téměř čtrnáct dní. Víím, že jste jeho přítelkyně...“

„To tedy nejsem,“ skočila mu do řeči, sehnula se a zvedla tašky; mohutně zacinkaly. „Můžete jí to ode mě vyřídit. Může si ho nechat.“

„Vy už nejste jeho přítelkyně? Nevíte, kde je?“

„Mně je úplně u prdele, kde je.“

Po kamenném zábradlí pavlače si namyšleně vykračovala kočka.

„Mohl bych se vás zeptat, kdy jste naposledy...?“

„Ne, to byste nemohl,“ odpověděla se zlostným posunkem; jedna z tašek se jí v ruce zhoupala a Strike sebou trhl, protože se lekl, že kočka, která už mezitím došla na její úroveň, bude sražena z římsy do volného prostoru. Kočka zasyčela a seskočila na betonovou podlahu. Žena ji pohotově zlomyslně nakopla.

„Zatracený zvíře!“ řekla. Kočka pádila pryč. „S dovolením, uhněte. Chci do svého bytu.“

Ustoupil pár kroků ode dveří, aby jí uvolnil přístup. Nemohla najít klíče. Po několika trapných vteřinách, kdy se s taškami stále v rukou snažila prohledat kapsy, je přece jen odložila k nohám.

„Pan Quine je pohřešovaný od doby, kdy se pohádal se svou agentkou kvůli své poslední knize,“ řekl Strike, zatímco Kathryn nervózně zápasila s kapsami kabátu. „Říkal jsem si, jestli...“

„Mně je nějaká jeho knížka u prdele. Nečetla jsem ji,“ dodala. Ruce se jí trásly.

„Paní Kentová...“

„Slečna,“ řekla.

„Slečno Kentová, manželka pana Quinea tvrdí, že k nim telefonovala nějaká žena a sháněla se po něm. Podle jejího popisu to znělo...“

Kathryn našla klíče, ale upadly jí na zem. Strike se sklonil, aby je zvedl, a podal jí je; prudce mu je vytrhla z ruky.

„Nechápu, o čem to mluvíte.“

„Vy jste ho minulý týden nehledala u něho doma?“

„Už jsem vám řekla, že netuším, kde je. Nic nevím,“ vyštěkla, vrazila klíč do zámku a otočila jím.

Popadla tašky, z nichž jedna opět mohutně zacinkala. Strike si všiml, že je z místního železářství.

„Zdá se, že máte ty tašky těžké.“

„Odešel mi plovák na záchodě,“ odsekla zprudka.

A praštila mu dveřmi přímo před nosem.

10

VERDONE: Přišli jsme bojovat.

CLEREMONT: Budete bojovat, páni, jak se sluší
a patří; jen chvílku strpení...

John Fletcher a Philip Massinger:

Malý francouzský advokát

Nazítří ráno se Robin vynořila z metra, v ruce svírala zbytečný deštník, potila se a cítila se nesvá. Po dnech lijáků, kdy vagony metra páchly vlhkým oblečením, chodníky klouzaly a do okenních tabulek stále tloukl déšť, ji ten náhlý přechod do jasného, zářivého a suchého počasí zaskočil. Jiným se možná zvedla nálada, když skončily přívaly deště a rozehnaly se nízké šedivé mraky, ale pro Robin to neplatilo. Ošklivě se s Matthewem pohádali.

Skoro se jí ulevilo, když otevřela prosklené dveře s vyrytým Strikovým jménem a jeho povoláním a zjistila, že její šéf už telefonuje zavřený ve své kanceláři. Nejasně tušila, že se potřebuje dát dohromady, než s ním bude moct mluvit, protože právě Strike byl předmětem hádky z minulého večera.

„Tys ho pozvala na svatbu?“ zeptal se Matthew ostře.

Bála se, že by se Strike mohl o pozvánce zmínit dnes večer v hospodě, a že kdyby Matthewa předem nevarovala, musel by Strike snášet první nápor Matthewovy rozmrzelosti.

„Odkdy zveme lidi každý sám bez domluvy?“ pokračoval Matthew.

„Chtěla jsem ti to říct. Myslela jsem, že jsem ti to říkala.“

V tu chvíli se Robin naštvála sama na sebe: nikdy Matthewovi nehlala.

„Je to můj šéf, sluší se, abych ho pozvala!“